

Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse. (Ændrede finansieringsregler m.v.). (Lovforslag nr. L 60).

Erhvervsministeren (Pia Gjellerup) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om VækstFonden og ligningsloven. (Udvidelse af VækstFondens muligheder for at yde medfinansiering til enkeltvirksomheder og udviklingselskaber og visse muligheder for at yde medfinansiering til virksomheder, der ikke er små og mellemstore). (Lovforslag nr. L 62).

Forslag til lov om ændring af lov om skibes besætning. (Gebyr ved påtegning af udenlandske søneringsbeviser). (Lovforslag nr. L 63).

Forslag til lov om ændring af søloven og retsplejeloven. (Søforklaring og erstatning i forbindelse med transport af olie til søs). (Lovforslag nr. L 64).

Medlemmer af Folketinget Henning Gjellerod (S), Hanne Severinsen (V), Per Stig Møller (K), Margrete Auken (SF), Klaus Kjær (DF), Sonja Albrink (CD), Elisabeth Arnold (RV), Søren Søndergaard (EL) og Flemming Kofod-Svendsen (KRF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvordan agter regeringen at arbejde for en styrkelse af Europarådets aktiviteter på menneskerettighedsområdet?«
(Forespørgsel nr. F 13).

Medlemmer af Folketinget Holger K. Nielsen (SF) og Jes Lunde (SF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvordan vurderer regeringen situationen i Mellemøsten, og hvilke muligheder er der for, at den danske regering kan spille en aktiv rolle i en løsning af konflikten?«
(Forespørgsel nr. F 14).

Medlemmer af Folketinget Søren Kolstrup (EL) og Frank Aaen (EL) har meddelt mig, at de øn-

sker at stille følgende forespørgsel til miljø- og energiministeren:

»Hvorledes vil regeringen sikre, at udtømmingen af Nordsøens energiressourcer er energipolitisk optimal og til gavn for overordnede samfundshensyn?«
(Forespørgsel nr. F 15).

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om det nordiske samarbejde.
(Redegørelse nr. R 2).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling tirsdag den 31. oktober 2000.

Erhvervsministeren (Pia Gjellerup) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Turisme-politisk redegørelse 2000.
(Redegørelse nr. R 3).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling fredag den 17. november 2000.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 9, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om Europarådet.
(Redegørelse nr. R 4).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling torsdag den 2. november 2000.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Spm. nr. S 151

1) Til statsministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Ager statsministeren og den øvrige regering fortsat at benytte en retorik, som nedgør europæiske lande – herunder Danmark – der ikke deltager i samtlige EU-ordninger?«

Skriftlig begrundelse

I EU-miljøet benyttes en retorik og et billed-sprog, som i realiteten nedgør vesteuropæiske lande, der ikke deltager – eller ikke deltager fuldt ud i samtlige EU-ordninger. Denne retorik er også hidtil blevet anvendt af regeringen. Eksempler herpå er »EU-lande i 1. og 2. division«, lande, som »står tilbage på perronen, når toget kører«, lande, som er »hurtige« og lande, som er »langsommere« (med at tilslutte sig alle dele af EU-samarbejdet), lande, der »isolere sig«, fordi de vælger ikke at deltage i EU-samarbejdet eller dele heraf, »A- og B-medlemmer«, lande, der ligger »ude i periferien« i modsætning til »kernelandene«, lande, som vælger »at hygge sig i smug«, »lande, som kører på frihjul« og »lader de andre trække læsset«, lande, som »ikke er solidariske«, men »usolidariske« osv.

Situationen er nu den, at den danske befolkning har besluttet at holde fast i den danske krone og dermed stå uden for eurosamarbejdet. Regeringen har tilkendegivet, at denne beslutning vil blive respekteret, og at der nu skal udformes en ny dansk EU-politik, som aktivt vil arbejde for et EU i flere rum.

Hvis regeringen imidlertid vælger at fortsætte den hidtidige EU-inspirerede retorik, som mere eller mindre åbenlyst nedgør lande, som vælger ikke at deltage i alle EU-ordninger, ja, så nedgør regeringen i realiteten Danmark og modarbejder dermed danske interesser.

Skal regeringens udsagn tages for pålydende – at man vil skifte kurs i EU-politikken – så bliver det ikke troværdigt, hvis man f.eks. fortsat vil betegne Danmark som et B-land.

Frank Dahlgaard (UP):

Efter folkeafstemningen, som jo blev et nej til euroen, er det vigtigt at få klarlagt, om regeringen vil respektere afstemningsresultatet i et sådant omfang, at man også med hensyn til sin retorik, de udtryk, man bruger om Danmark og om de andre lande i Europa, medgiver, at vi står altså uden for euroen, vi har vores egen krone, og det er godt.

Og det må jo så betyde, at man ikke betragter Danmark som et B-land og de andre lande som A-lande, eller at Danmark er usolidarisk, og de andre er solidariske, eller at Danmark kører på frihjul.

Det er vigtigt at få klarlagt det, og det er baggrunden for spørgsmålet: Om regeringen vil bruge en retorik omkring alt det her, som varetager Danmarks interesser.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Nej, regeringen vil ikke lade sig pålægge en bestemt retorik. Der er fri tale her i landet, og selv hr. Frank Dahlgaard kan ikke bestemme, hvilket ordvalg der anvendes hverken af ministre eller andre folketingsmedlemmer i øvrigt. Det ville være helt forkert og ganske udemokratisk.

Frank Dahlgaard (UP):

Ja tak. Men det er jo heller ikke det, der ligger i spørgsmålet. Jeg skal ikke pålægge nogen noget, men som et medlem af Folketinget må jeg jo stille nogle spørgsmål og få oplyst, hvad regeringen ønsker at gøre.

Ønsker regeringen fortsat at betegne Danmark som et B-medlem i Europa, mens de, der er medlem i alle EU's ordninger, herunder euroen, er A-medlemmer? Ønsker man det?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det kan hurtigt blive en meget interessant og dog lige gyldig diskussion, hr. Frank Dahlgaard her tager fat på.

Lad os nu gå til biddet og se i øjnene, at kendsgerningen er jo, at vi har fire forbehold, som betyder, at der er områder i EU-samarbejdet, vi ikke deltager i. Sådan er det, og det kan hr. Frank Dahlgaard heller ikke tale sig ud af. Det respekterer vi fuldt og helt; det er der ikke nogen der kan sætte spørgsmålstegn ved, det synes jeg simpelt hen er kendsgerningen, og det må vi selvfølgelig også drage konsekvenserne af.

Med hensyn til retorikken: Det vil være dybt udansk og meget fremmed, hvis hr. Frank Dahl-

gaard i dag spørger, om vi skal pålægge hinanden bånd med hensyn til, hvordan vi udtrykker os. Vi skal overholde Folketingets almindelige normer og regler, det gør vi naturligvis alle, men at begynde at pålægge os selv en særlig sprogranskning eller ord, vi ikke må bruge, det hører ikke med og ikke hjemme i en politisk debat, må jeg sige til hr. Frank Dahlgaard.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg er fuldstændig enig med statsministeren. Her skal ikke pålægges nogen noget, medmindre det er et flertal i Folketinget, der pålægger regeringen noget.

Men det er jo en ganske almindelig demokratisk debat, at der er medlemmer i Folketinget, der spørger regeringen om deres politik og om, hvilket ordvalg de fuldstændig frit – selvfølgelig under politisk ansvar – vil benytte sig af. Det er bare sådan almindelig oplysning; det er jo det, som spørgetiden bl.a. er med til.

Hvilket ordvalg ønsker regeringen at bruge? Vil man køre videre, som man har gjort før, og betegne Danmark og de andre, der ikke er med i alle EU-ordninger, som B-medlemmer, som andenrangsmedlemmer, som nogle, der er ude i periferien? Det er spørgsmålet.

Når man sammenholder det med, at Danmark er et fantastisk godt land at bo og leve i, og man sammenholder det med de faktuelle oplysninger om dansk økonomi, så er vel forholdet det – og det er også et spørgsmål til statsministeren – om ikke Danmark er et A-medlem og et A-land og et førsterangsland med en utrolig stærk økonomi, med en utrolig god beskæftigelse, med en lav arbejdsløshed og i dag med en inflation, der er lavere end euro-området.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, det er jo sin sag, at regeringen mener, det er en del af ytringsfriheden at have ret til at nedgøre det land, regeringen er valgt til at varetage interesserne for; det er jo sådan lidt specielt.

Statsministeren står her og siger, at det er en del af ytringsfriheden, og at der ikke er nogen, der skal lægge bånd på regeringens mulighed for at nedgøre Danmarks anseelse udadtil. Det er dog lidt påfaldende.

Selvfølgelig er det da således, at regeringen skal tjene landets interesser, og er Danmarks interesse at blive betegnet som en B-nation, en andenrangsnation i det europæiske samarbejde?

Nu siger statsministeren jo ganske rigtigt, at de fire forbehold der er, de består, også efter –

særdeles efter – det danske nej den 28. september. Vil statsministeren så stadig fastholde efter nej, at Danmark, som regeringen jo sagde op til den 28. september, dermed er en andenrangsnation, er en B-rangsnation i EU-samarbejdet, eller vil regeringen nu aktivt gøre det klart, at man selvfølgelig kan være gode medlemmer af det europæiske samarbejde uden at deltage i alle dele af samarbejdet, som Danmark og den danske befolkning jo har valgt at gøre?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Ja, jeg må sige, jeg har svaret på spørgsmålene. Vi har diskuteret retorik, og jeg har svaret, at retorik er noget, vi kan arbejde med begge parter, alle parter, i vores måde at formulere os på, og det er vel svaret.

Jeg føler ikke, der er mere at sige om det spørgsmål, og jeg har ikke flere kommentarer til spørgsmålet.

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen det synes jeg er meget skuffende, for spørgsmålet er jo slet ikke besvaret.

Hvilket ordvalg agter regeringen at bruge i fremtiden efter regeringens udsagn efter folkeafstemningen om, at nu lægger man an til en ny dansk EU-politik, der respekterer folkeafstemningsresultatet, naturligvis, og som bl.a. lægger op til, at der skal være et EU i forskellige hastigheder, i forskellige rum eller et forstærket EU-samarbejde, som man nu taler om?

Hvis det skal være troværdigt, er der jo her på baggrund af et spørgsmål fra et medlem af Folketinget en kærkommen anledning for regeringen til at sige, at selvfølgelig vil vi ikke benytte en retorik, som betegner Danmark som et B-medlem, et andenrangsmedlem, et land ude i periferien, et land, der er usolidarisk osv.

Jeg vil indstændigt anmode statsministeren om at benytte denne lejlighed til at sige, at Danmark er et fuldgyldigt medlem af Det Europæiske Fællesskab. Vi er ikke ringere, fordi vi på nogle områder står udenfor. Vi er anderledes, det er der også andre der er på nogle områder, men vi er ikke ringere. Det har statsministeren nu en anledning til at slå fast.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Statsministeren skal altså holde op med at spille fornærmet over, at det blev et nej den 28. september, for det er det, statsministeren så også vælger at gøre i denne her spørgetid.

Statsministeren har sagt, han vil bygge bro mellem jaet og nej. Altså det er en pudsig måde at bygge bro på, den facon, statsministeren anlægger og så siger: Jeg har godt nok ikke svaret på spørgsmålet, nu vil jeg i øvrigt ikke svare på mere.

Der er ét spørgsmål, statsministeren bliver nødt til at forholde sig til. Det er, at før den 28. september i år sagde statsministeren, da sagde regeringen, at hvis det blev et nej, ville Danmark være en andenrangs nation, en B-rangs nation i det europæiske samarbejde.

Så tillader vi os at spørge nu i dag, et godt stykke tid efter den 28. september: Er det stadig væk regeringens opfattelse, at fordi Danmark stemte nej den 28. september, skal vi betragte os selv som en andenrangs nation i det europæiske samarbejde? Er det virkelig, hvad vi kan regne med, at regeringen går ud og fortæller den undrende verden efter nej den 28. september?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 102

2) Til kulturministeren af:

Bodil Thrane (V):

»Finder ministeren det rimeligt, at formanden for Statens Teaterråd i forbindelse med uddelelse af støtte til teaterformål udtaler følgende: »Nordjyske projekter er uprofessionelle. Fordelingen er sket efter en kvalitativ vurdering. Vi er ikke et egnsudviklingsråd.« (Nordjyske Stiftstidende den 16. juli 2000, 1. sektion.)?»

Bodil Thrane (V):

Af en samlet bevilling på godt 76 mio. kr. gennem Statens Teaterråd og Statens Musikråd er der tilfaldet Nordjylland 275.000 kr. plus to brugte biler. Det er på den baggrund, jeg har rejst mit spørgsmål, og jeg beder kulturministeren om at svare, om det er rimeligt – det kan man selvfølgelig godt svare – men om udtalelsen om baggrunden for rimeligheden er, at vi i det nordjyske ikke er så professionelle, at vi burde kunne få større bevillinger.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Lidt agurketid må det have været dengang i juli, da Nordjyske Stiftstidende publicerede en artikel under overskriften »Nordjyske projekter er for uprofessionelle«, for når man læser videre i artiklen, ser man, at Teaterrådets formand reelt

kun har udtalt, at et enkelt danse teater, Dance Action, ikke er professionelt. Det er ikke en værdidom, Teaterrådet dermed udsteder over ensemblet. Rådet konstaterer simpelt hen fakta om gruppens faglige baggrund, og det er dets soleklare pligt.

Kravet til Teaterrådets støttefordeling er jo for det første, at aktørerne skal være professionelle, for det andet, at projekterne skal fremme nye teaterformer eller være eksperimenterende, og for det tredje, at den geografiske spredning skal søges fremmet, og i den rækkefølge.

Jeg er overbevist om, at Teaterrådets støttefordeling er i overensstemmelse med lovens krav.

Bodil Thrane (V):

Jeg skal gøre ministeren opmærksom på, at i den samme artikel, som der bliver refereret til, siger formanden for Statens Teaterråd, at hvis kvaliteten havde været i orden, så havde flere måske været imødekommet.

Hovedparten af de ansøgninger, der har været indsendt til Statens Teaterråd, har været fra professionelle, men man har åbenbart fundet kvaliteten af dem for dårlig, og det synes jeg ministeren bør give et andet svar på end det, jeg netop har modtaget.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jeg synes jo, det er vigtigt, at der er armslængde i kulturpolitikken, det vil sige, at det ikke er kulturministeren eller et flertal i Folketinget, der løbende skal tage stilling til, hvad der er kvalitet i kunst. Og det er baggrunden for, at vi har en række råd og nævn, der tager stilling til, hvordan statens penge skal bruges på det her område, og for teaterområdets vedkommende spiller Teaterrådet en vældig vigtig rolle.

Jeg har fuld tillid til, at Teaterrådet rent faktisk foretager meget faglige vurderinger, når det drejer sig om at fordele rådets midler, og for så vidt angår Nordjylland, synes jeg, man skal være opmærksom på, at der jo er en række andre bevillinger til teaterområdet i Nordjylland end dem, som Teaterrådet har.

Teaterrådets opgave er først og fremmest at støtte det eksperimenterende teater, det anderledes teater, det teater, der måske i første omgang kan have vanskeligt ved at finde et publikum, mens vi har en række andre bevillinger, som gives til det mere etablerede teater. Det drejer sig bl.a. om egNSTEATERSTØTTEORDNINGERNE, som også bruges af vældig mange teatre i Nord-

jylland Amt, og jeg håber, at fru Bodil Thrane kan glæde sig over, at vi i Nordjyllands Amt har et meget rigt og varieret kulturliv og også et meget rigt og varieret teaterliv. Herunder synes jeg også, at man selvfølgelig skal tage ind i betragtningen, at der er en række opsøgende teatre, som løbende kommer i Nordjyllands Amt, bl.a. Peter Schaufuss Balletten.

Bodil Thrane (V):

Det sidste er jeg meget enig i; vi er faktisk meget gode i Nordjylland. Derfor er det også lidt ærgerligt, at Statens Teaterråd ikke synes det samme. Og jeg er enig med ministeren i, at vi ikke, når der er ting uddelegeret, så skal gå ind og blande os.

Men alligevel: Af så stor en pulje bliver der givet så lidt, og når jeg så oven i købet i den samme artikel, som både ministeren og jeg sidder med, kan se, at formanden for Teaterrådet siger, at det er dejligt, at teaterområdet får en meget nordjysk, lokal indsprøjtning, så vil jeg gerne spørge ministeren: Mener ministeren, det er rimeligt, at lokale kulturarrangementer skal straffes, fordi man giver sin pulje dér og derfor ikke kan få hjælp og støtte fra Statens Teaterråd?

Jeg vil meget anmode ministeren om at undersøge, om vi ikke har overskredet grænsen, om der ikke er sket en misindsprøjtning til vores kulturliv i det nordjyske?

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Nu ved jeg ikke præcis, hvad en misindsprøjtning er, men jeg håber, at spørgeren er enig med mig i, at det, det drejer sig om, er, at vi bruger statens midler de steder, hvor kvaliteten er, og hvor der er en meget høj, professionel standard.

Selvfølgelig kunne man ønske sig, at der var endnu flere penge til Statens Teaterråd. Hvis der var flere penge, så var der også flere projekter at støtte. Men med de få penge, der er, er det klart, at så må man først og fremmest gå efter kvaliteten, altså sørge for at give pengene dér, hvor der er mest at få for pengene.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 107

3) Til kulturministeren af:

Bodil Thrane (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange gange Statens Teaterråd inden for det sidste år har overværet et nordjysk teaterprojekt?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren ønsker at få belyst, på hvilket grundlag Statens Teaterråd uddeler støtte.

Bodil Thrane (V):

Jeg kan forstå, at ministeren også mener, at vores kvalitet i det nordjyske er for dårlig, og derfor er mit næste spørgsmål stillet, for hvordan kan et råd udtale sig om en for dårlig kvalitet i den nordjyske kulturaktivitet, medmindre man hele raden rundt har besøgt de arrangementer, der har været tale om?

Derfor vil jeg gerne spørge: Hvor mange gange har Statens Teaterråd overværet noget som helst i det nordjyske?

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at jeg forholder mig ikke til kvaliteten af de nordjyske projekter. Det er nemlig ikke min opgave. Det er Teaterrådet, der vurderer, hvordan kvaliteten er, men lad mig svare på det konkrete spørgsmål.

Jeg kan ikke svare på, hvor mange nordjyske teaterprojekter, Teaterrådet har set i de senere år. Teaterrådet er sammensat af særdeles kompetente og erfarne fagfolk, der både har arbejdet og stadig arbejder forskellige steder i landet. Rådets vurderinger sker derfor både på grundlag af medlemmernes indgående kendskab til, hvad der rører sig rundt omkring, og på grundlag af de mange forestillinger, de ser.

Jeg ved, at rådets medlemmer ser så mange forestillinger som overhovedet muligt, og at rådet især lægger vægt på at se forestillinger, hvor der kan være tvivl om en eventuel støtte, men Teaterrådet behandler imidlertid 500 ansøgninger hvert år. De kan umuligt nå at se alle ansørgeres forestillinger, uanset om de opføres i Nordjylland eller København, men jeg mener, at dets vurderinger sker på det bedst mulige grundlag.

Bodil Thrane (V):

Måske er det ikke muligt at se 500 forestillinger, men når der er tale om en så stor forfordeling eller skævvridning af bevillingerne, så kan jeg godt undre mig over, at ministeren ikke, når spørgsmålet er stillet, har undersøgt, hvor mange man egentlig har set og i hvert fald på den baggrund har valgt så mange fra.

Derfor skal mit spørgsmål altså én gang til være, om ikke ministeren vil være så venlig at undersøge, om baggrunden for de manglende bevillinger til det nordjyske hænger sammen med, at man har opprioriteret det nærkøbenhavnske område og har glemt den fjernere liggende landsdel, som Nordjylland jo er.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Altså det er ikke sådan, at Teaterrådet går ind og vurderer, hvor et teaterprojekt hører hjemme, eller hvor det spilles. Det, man alene ser på, er kvaliteten, så det er altså hverken en fordel eller en bagdel at høre til i Nordjyllands Amt. Og da vi jo begge to kommer deroppefra, så tror jeg, at vi har den opfattelse, at det selvfølgelig er en fordel at komme derfra.

I forhold til spørgsmålet om, hvor mange gange Teaterrådet har været der, synes jeg, at det er glædeligt, at der i løbet af enten den her uge eller næste uge vil blive afholdt et møde i Nordjyllands Amt mellem medlemmer fra Teaterrådet, politikere og folk med interesse i det her område, og jeg er faktisk ret overbevist om, at på det møde vil man også få afklaret nogle af de problemstillinger, vi har lejlighed til at diskutere her i dag.

Bodil Thrane (V):

Jeg synes også, det er en god idé, at nogle fra Statens Teaterråd tager til det nordjyske og diskuterer de her ting, og jeg kan kun medgive, at når jeg rejser spørgsmålet her, så er det for at sætte yderligere fokus på det, for jeg mener faktisk, at der er blevet begået en fejl ved, at man har undladt at give bevillinger til nogle af de ansøgninger, der har været, for jeg vil lægge hovedet på blokken og sige, at det jo er en smags-sag, hvordan man bedømmer kvalitet i kunst og kultur.

Ministeren siger, at det ikke er hendes opgave, og det kan godt være, at Statens Teaterråd har kompetence og viden og alt det, der hører til, men den individuelle vurdering, der ligger, for at en bevilling falder, må jo alligevel ske på baggrund af en eller anden afvejning i forhold

til den geografi, vi har i Danmark, for det kan da ikke være rigtigt, at det nordjyske kulturliv har en kvalitet, der er så meget lavere end der, hvor der er faldet væsentlig flere bevillinger.

Så jeg er tilfreds med, at der kommer en samtale, og jeg håber, at det vil ændre på det bevillingsniveau, vi har oplevet i Nordjylland.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jeg betragter det ikke som et spørgsmål, men som en kommentar, og jeg håber, at fru Bodil Thrane er opmærksom på, at det er vigtigt, at det ikke er politikerne, der begynder at vurdere, hvad der er kvalitet i dansk kunst og kulturliv; at det er utrolig vigtigt af hensyn til ytringsfriheden i samfundet, at vi har den her frie kunst og vi har et frit kulturliv. Og det gælder overalt i Danmark.

Bodil Thrane (V):

Men det er alligevel godt, at vi har nogle politikere, der er lidt vagthunde, for ellers tror jeg, vi blev helt glemt oppe i det nordjyske.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det er jeg altså ret overbevist om at man ikke gør. Hvis der er noget, som er svært at glemme, så er det Nordjylland.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 169

4) Til kulturministeren af:

Jens Rohde (V):

»Vil ministeren redegøre for aftalen med TV 2 angående børnereklamer, herunder hvorvidt kompensationen til TV 2 på 60 mio. kr. årligt opretholdes?«

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Hovedpunkterne i aftalen med TV 2, der gælder for perioden 2001 til 2004, er følgende:

For det første: Programmer, der er rettet mod børn under 8 år, sikres overalt i sendefloden et frirum af 1½ minuts varighed, hvor der ikke sendes reklamer.

For det andet: I de reklameblokke, der ligger op ad frirummet, må der ikke vises reklamer, som er særlig rettet mod børn under 12 år.

For det tredje: I de reklameblokke, der ligger op ad programmer henvendt til børn i alderen

8-12 år, må der ikke vises reklamer rettet mod børn under 8 år.

For det fjerde: Der bringes ingen reklamer rettet mod børn under 12 år før kl. 9.30 på lørdage, søndage og helligdage.

Og endelig: Ingen børneprogrammer kan sponsoreres, ligesom børneprogrammer, studieværter og synlige redaktører ikke optræder som reklamesøjler for børneprogrammer.

Der sondres i aftalen med TV 2 mellem børneudsendelser rettet til børn i aldersgruppen under 8 år og udsendelser for børn under 12 år. Ved vurderingen af, om en konkret udsendelse skal anses at henvende sig til børn under 8 år og/eller under 12 år, skal der anlægges en helhedsvurdering, hvori man bl.a. inddrager følgende forhold: Programmets indhold og form, om der medvirker børn under 8 år og/eller under 12 år, programmets sendetidspunkt, hvem der er potentielle seere i forhold til sendetidspunkt, faktiske seere og sprogbrugen i programmerne.

Selvreguleringen medfører endvidere, at der skal tages stilling til, hvorvidt en reklame retter sig til børn under henholdsvis 8 år og 12 år.

Med denne stillingtagen må der ifølge aftalen anlægges en helhedsvurdering, hvori bl.a. elementer som produktets art og anvendelsesmuligheder samt reklamens udformning skal tilægges betydning.

Hvis der er tale om produkter, som både anvendes af børn under 8 år og af større børn, skal det tillægges betydning, hvilken alder hovedparten af børnene, der anvender produkterne, har. Hvis der er tale om en reklame for produkter til børn, som foregiver at være rettet mod voksne, men hvor det tydeligt fremgår af produktet eller dets emballage eller lignende, at målgruppen er børn, er disse reklamer tillige omfattet af den aftalebegrænsning.

Det er endeligt aftalt med TV 2, at Radio- og tv-nævnet vil få til opgave at følge udviklingen på børnereklameområdet, herunder om selvreguleringen fungerer efter hensigten.

Hvad angår licensmidler til TV 2, så er disse ikke omtalt i den frivillige aftale. De ekstra licensmidler, som TV 2 får, er besluttet i medieaftalen. Ifølge medieaftalen får TV 2 og Danmarks Radio ekstra penge til en række konkrete formål, herunder til styrkelse af programvirksomheden i forhold til børn. Der gives desuden ekstra midler til at udvide public service-virksomheden på Internettet.

Baggrunden herfor er bl.a., at vi ved, at børn og unge har en tendens til at fravælge de danske public service-stationer til fordel for de udenlandske kanaler. Men da formålet med den public service netop er at nå hele befolkningen, så er der al mulig grund til at gøre en særlig indsats i forhold til den unge generation. ...

Formanden:

Ja tak. Så er det hr. Jens Rohde.

Jens Rohde (V):

Ministeren kan jo så fortsætte sin redegørelse umiddelbart lige her efter spørgsmålet.

Jeg vil da først og fremmest sige, at vi i Venstre sådan set er meget tilfredse med, at kulturministeren har foretaget en kovending og opgivet sin idé om børnereklameforbud, men det kunne være interessant at høre, hvad årsagen er til, at ministeren er vendt på en tallerken.

Så synes jeg også, det kunne være interessant at få belyst, hvorvidt den licensaftale, der er lavet, er blevet notificeret i EU i betragtning af, at når vi har set andre steder i udlandet, f.eks. i forhold til BBC, hvor der er foretaget ekstra investeringer eller oprettet ekstra kanaler, så har det faktisk krævet notificering i EU.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Årsagen til, at jeg har valgt at forsøge at indgå frivillige aftaler i stedet for at gennemføre en lov, er, at jeg tror, man kommer længst med frivillige aftaler. Det har faktisk været sådan hele tiden, at jeg har ønsket at lave frivillige aftaler, men selvfølgelig har det været vanskeligt at komme igennem med det.

Efter at lovudkastet lå klar, viste der sig heldigvis en mulighed for at lave frivillige aftaler, i alt fald en frivillig aftale med TV 2. Og jeg tror, at der er en større mulighed for, at man lever op til en frivillig aftale i stedet for at få en lov trukket ned over hovedet. Så jeg tror, at for alle parter er det det bedste, at vi forsøger at få frivillige aftaler i stedet for en lov.

I forhold til spørgsmålet om notificering vil jeg sige, at jeg synes, det ligger langt fra det spørgsmål, der oprindeligt er stillet, og jeg vil gerne vende tilbage med en skriftlig redegørelse om den del af det.

Jens Rohde (V):

Det er korrekt, at det ligger langt fra spørgsmålet, der er stillet, i og med at der er tale om, at TV 2 årligt bliver tilført 60 mio. kr. i licensmid-

ler. Det ville nok være en god idé, hvis ministeren sørgede for at have styr på tingene, inden tingene bliver endelig vedtaget. Så det er sådan set bare en venlig reminder.

Men jeg kan forstå på kulturministeren, at hun nu går ind for og synes, at frivillige aftaler er det bedste. Vil det sige, at vi fremover vil blive forskånet for kulturministerens kamp for at indføre forskellige forbud mod reklamer? Jeg kan nemlig forstå på Politiken fra et close up-interview her for nylig, at ministeren stadig væk vil kæmpe for at få et forbud mod børnereklamer. Hvor står ministeren helt reelt i denne her sag?

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det, der var tale om i det lovudkast, der lå, var jo ikke et totalt forbud mod børnereklamer. Det var et forbud mod børnereklamer i de reklameblokke, der var omkring børneudsendelserne. Og det er den del af lovtæksten, der nu er afløst af en frivillig aftale for TV 2's vedkommende. Men det er jo ikke ensbetydende med, at jeg på længere sigt vil være tilfreds med det og mene, at det er tilfredsstillende.

Jeg synes, at det, der er vigtigt at holde sig for øje, er, at vi som politikere og som samfund har et ansvar for at beskytte børnene. Altså sørge for, at vores børn først og fremmest udvikler sig til borgere i stedet for til forbrugere. Det er det, der ligger til grund for hele det arbejde, der både ligger bag lovforslaget og nu den frivillige aftale.

Nu må vi se, hvordan det virker. Når vi har set, hvordan det virker, så tager vi stilling til, om vi skal gå videre, om reglerne skal præciseres. Og endelig er det selvfølgelig også sådan, at hvert enkelt parti i Folketinget løbende må tage stilling til, hvordan man synes, at samfundet skal indrettes, herunder hvordan reklamereglerne skal være.

Jens Rohde (V):

Der er opstået en del tvivl om, hvorvidt de 60 mio. kr. årligt til TV 2 skal bruges på børneprogrammer, eller om de ikke skal bruges på børneprogrammer. Jeg synes, at vi hører sådan lidt skiftende meldinger eller divergerende meldinger fra TV 2 og ministeren.

Jeg kunne derfor godt tænke mig, om ministeren ville redegøre for, hvorvidt der er lavet en øremærkning af de penge, som jo ifølge adskillige udtalelser fra ministeren skal bruges til at styrke børneprogrammer.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Bare lige en enkelt ting: Ministeren sagde, at hun havde en forventning om, at TV 2 i højere grad ville leve op til en frivillig aftale end til en lov. Vil ministeren uddybe det synspunkt?

Nu tænker jeg på, at så vidt jeg husker, så er det en partifælle til kulturministeren, der er bestyrelsesformand i TV 2, så i hvilken grad vil TV 2 i højere grad leve op til denne her frivillige aftale end til en lov?

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

I den licensaftale, der er lavet, har politikerne udtrykt nogle værdier og nogle holdninger til, hvordan vi ønsker, at vores public service-stationer skal udvikle sig. Det hænger sammen med, at vi generelt har haft en meget detaljeret debat i forligskredsen om, hvad public service er. Traditionelt har det jo været sådan, at vi har knyttet public service-begrebet til en række institutioner eller i al fald til Danmarks Radio og TV 2.

Det nye er nu, at vi mere generelt går ind i lovtæksten og formulerer os omkring: Hvad synes vi, at public service er? Hvordan sikrer vi, at vi danskere fortsat har et fælles kommunikationsrum, så vi altså har en fælles referenceramme for de beslutninger, der skal tages i samfundet?

Det er så også baggrunden for, at vi går ind og siger, at de ekstra licensmidler, der kommer ind, skal bruges til en række specifikke formål, og nogle af pengene skal bl.a. bruges til at lave medieskoler for børn og unge. Andre midler skal bruges til at styrke public service-virksomheden på Internettet, fordi vi ved, at børn og unge er interesserede i at bruge de nye medier. Og endelig er der nogle andre midler, som skal bruges til at styrke TV 2's muligheder i forhold til børneprogrammer.

I forhold til det andet spørgsmål: Jeg har det selv sådan, at jeg har det nemmest med noget, som jeg selv har været med til at aftale, og som jeg selv føler for. Og med den aftale, vi nu har indgået med TV 2, tror jeg, at forskellen mellem loven og aftalen er, at TV 2 selv har været med til at lave retningslinjerne, selv har været med til at formulere sig og har set på: Hvad er egentlig bedst for vores virksomhed, hvordan gør vi dette her mest hensigtsmæssigt?

Det er baggrunden for, at jeg tror, der rent mentalt er meget at hente i frivillige aftaler frem for bare at lave en lov.

Jens Rohde (V):

Man må jo sige, at det lyder en lille smule, som om kulturministerens verden ikke strækker sig længere end til TV 2, på trods af der er adskillige andre tv-kanaler i Danmark, men det vender vi tilbage til i et af de senere spørgsmål.

Men netop fordi det ikke er øremærkede penge til børneprogrammer, sådan som jeg forstår ministerens svar, så vil jeg meget kraftigt opfordre regeringen til at få notificeret dette her i EU, så man ikke kommer i yderligere vanskeligheder.

Og så lige et opklarende spørgsmål: Skal der ud af de 60 mio. kr. til TV 2 gå nogle penge til medieskoler? Er det TV 2's opgave for de ekstra penge at oprette medieskoler? Sådan lød det lidt på ministeren.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er en meget stor tilhænger af, at man laver aftaler frem for bare at lave lovindgreb, men jeg studser alligevel lidt, når ministeren mener, at TV 2 i højere grad vil leve op til en frivillig aftale end til en lov, for jeg går ud fra, at ministeren er af den opfattelse, at en tv-station som TV 2 naturligvis vil overholde den lovgivning, der findes i landet. Ellers synes jeg da, at ministeren skal gøre sig det klart, hvis det er sådan, at ministeren har en anden opfattelse.

Men så vil jeg gerne spørge til det med, at ministeren mener, at når TV 2 selv har været med til at lave en aftale, så er der mere fodslag, og så hænger tingene bedre sammen: Hvordan hænger det så sammen med, at man åbenbart er så uenig med ministeren i, hvad de her 60 mio. kr. kan bruges til? TV 2 fastholder friheden til selv at definere, hvad pengene skal bruges til, og vil selvfølgelig gerne bruge dem til børneprogrammer, men ikke nødvendigvis gøre det, mens ministeren fastholder, at de er øremærkede.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Der er afsat særlige midler til medieskoler, og min forventning er, at vi i løbet af kort tid vil kunne oprette medieskoler i alle amter i Danmark. Det har vi gjort, fordi jeg tror, det er vigtigt, at vi går ind – ud over at vi ændrer på reklamereglerne og i det hele taget gør en del for børn og unge – og også gør en del på undervisningsområdet med henblik på at gøre børnene til kritiske medieforbrugere. Men som sagt er der afsat særlige midler til det.

Og til hr. Kristian Thulesen Dahl: Selvfølgelig har jeg en stærk forventning om, at Kulturmini-

steriets institutioner overholder lovgivningen, men vi bevæger os jo her på et felt, hvor vi alle sammen ved, at det er vanskeligt at få definitionerne til at falde på plads omkring reklamer og børneudsendelser osv.

Der tror jeg, i stedet for at det står som en kamp mellem f.eks. Reklamenævnet og TV 2, som det måske ville komme til, hvis det var en lov, vi gennemførte, at der er en større sandsynlighed for, at TV 2 selv vil gå ind og være aktiv i at være med til at definere, hvor det er, grænserne går, fordi det er en del af TV 2's egen politik, som bestyrelse og direktion selv har formuleret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 170

5) Til kulturministeren af:

Jens Rohde (V):

»Kan ministeren bekræfte, at hun til Politiken søndag den 15. oktober 2000 har afvist, at de 60 mio. kr. årligt til TV 2 primært skulle ses som en kompensation for børnereklameforbudet?«

Jens Rohde (V):

Man må sige, det er meget skiftende svingdørmeldinger, som kommer fra kulturministeren i de her dage, og senest har jeg set, at ministeren i forbindelse med formuleringen »som kompensation« i brevet til TV 2's bestyrelsesformand den 31. marts har sagt, at det var en beklagelig fodfejl.

Nu er det jo selvfølgelig helt tilgiveligt og helt i orden, hvis man erkender, man har lavet en beklagelig fodfejl, men jeg må sige, at hvis der kun er tale om en fodfejl, så vil jeg meget gerne vide, hvor ministeren køber sko, fordi den er jo helt enorm og må kræve en meget stor fod hos ministeren, i og med den strækker sig fra den 25. juni 1999 og frem til den 15. oktober 2000.

Jeg står her med en række citater fra Kulturministeriets egne redegørelser, fra kulturministeren, som har talt på Redaktørforeningens generalforsamling, fra et notat fra Kulturministeriet i forbindelse med både den børnekulturpolitiske indsats og regeringens mediepolitik og så fra brevet til formanden for TV 2, Jens Bilgrav-Nielsen, hvor der i alle tilfælde bliver talt om en kompensation for indtægtstab ved et børnereklameforbud, og det går helt tilbage til den 25. juni 1999.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det spørgsmål, jeg er bedt om at svare på, er, om jeg kan bekræfte, at jeg til Politiken den 15. oktober har sagt, at jeg ikke mener, der er tale om en kompensation for børnereklameforbudet, og det kan jeg klart sige, at det har jeg sagt, og jeg har også sagt, at jeg har beklaget, at jeg i nogle sammenhænge har brugt ordet kompensation.

Jeg har beklaget det, og det har jeg selvfølgelig, fordi det, jeg skal henholde mig til, er den aftale, der er indgået mellem forligspartierne, og forligspartierne er CD, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet. Den aftale indgik vi den 28. marts 2000, og i den aftale forekommer ordet kompensation ganske enkelt ikke, og det hænger sammen med, vi ikke har drøftet kompensation.

Det, vi har gjort, er, at vi har sagt, at i forhold til børnereklamer ønsker vi en reduktion af den massive påvirkning, børn er udsat for.

Ud over det har vi også sagt en række andre ting, som vi mener er vigtige i forhold til børn og unge. Vi er bl.a. gået ind og sagt, at vi synes, at TV 2's virksomhed i forhold til børn og også unge skal styrkes. Vi har sagt, at der skal gives yderligere midler til at sikre, at vi får Internettet gjort til en del af public service-virksomheden. Vi har afsat penge til medieskoler osv. Med andre ord, vi har gjort mange forskellige ting i forhold til børn og unge.

Jens Rohde (V):

Det har jeg jo forstået, men det ændrer jo ikke ved, at den 25. juni siger TV 2's bestyrelsesformand, Jens Bilgrav-Nielsen: »Vi har flere gange fastslået, at TV 2 skal have kompensation for et eventuelt reklameforbud. Det noterer jeg også at politikerne er opmærksomme på.«

I kulturministerens redegørelse fra 6. oktober 1999 om børnekulturpolitisk indsats står der: »De økonomiske konsekvenser af disse forbud vil blive undersøgt og indgå som et blandt flere elementer i den økonomiske aftale, som det kommende medieforlig skal munde ud i.«

Notat fra Kulturministeriet, side 10, den 15. oktober: »Et forbud mod reklamer har en pris. TV 2 alene skønner, at der er risiko for et indtægtstab på 100 mio. kr. Regeringen er naturligvis parat til at drøfte, hvordan et sådan tab kan opvejes.«

Kulturminister Elsebeth Gerner Nielsen i en tale til Københavns Redaktørforenings generalforsamling den 8. december 1999: »Det vil give

TV 2 et tab, og det må nødvendigvis indgå som element i det kommende finansieringsgrundlag for TV 2.«

Pressemeddelelse fra Kulturministeriet, den 21. marts 2000: »TV 2 vil blive kompenseret for indtægtstab med et ekstra tilskud specifikt til børneudsendelser.«

Kulturminister Elsebeth Gerner Nielsen i brev til bestyrelsesformand Jens Bilgrav-Nielsen af 31. marts 2000: »Efter medieaftalen øges TV 2's licenstilførsel med 60 mio. kr. årligt med henblik på en styrkelse af TV 2's børneprogrammer. Dette sker imidlertid primært med henblik på at kompensere TV 2 for det indtægtstab, der følger af forbudet mod reklamer rettet mod børn.«

Så er der Socialdemokratiets ordfører Søren Hansen, der den 31. marts i Ekstra Bladet siger: »TV 2 skal kompenseres for det tab med licensmidler, så de stadig kan sende børne-tv uden at få de samme reklameindtægter.«

Og vi har set hr. Søren Hansen indrømme, at der er tale om en kompensation, i Jyllands-Posten i dag. Så det er altså meget nærliggende at stille kulturministeren det samme spørgsmål, som Politiken stillede til ministeren: Om det ikke er nærliggende at tro, at de 60 mio. kr., som er indføjet i medieforliget, hænger sammen med et børnereklameforbud, hvortil kulturministeren i Politiken svarer et klart nej.

Nu stiller jeg spørgsmålet igen, og hvis ministeren vil lade være med at tale udenom, men prøve at give et klart svar på det her, så synes jeg, at vi ville være bedst tjent med det.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

To ting: Kan ministeren ikke bekræfte, at det hele vejen igennem har været ministerens opfattelse, at der er tale om kompensation?

Og det andet spørgsmål er: Hvis ikke forligspartierne opfattede det sådan efter den stribe af områder, hvor ministeren har gjort det klart, at hun opfattede det som kompensation, ville det så ikke være underligt, at forligspartierne ikke havde reageret? Den eneste forligspartner, der klart har tilkendegivet, hvad han har ment, nemlig hr. Søren Hansen, har givet til kende, at han mente, at kulturministerens opfattelse af, at der var tale om kompensation, var den rigtige.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jeg vil gerne endnu en gang beklage, at jeg i det brev til hr. Jens Bilgrav-Nielsen har skrevet ordet kompensation. Jeg vil også gerne beklage

det her. Jeg har gjort det offentligt. Jeg synes, det er en fejl.

Men i forhold til de andre ting er det selvfølgelig sådan, at da Kulturministeriet begyndte at forberede hele det her arbejde, satte vi os ned og lavede en beregning på: Hvordan ser Danmarks Radios økonomi ud, hvordan ser TV 2's økonomi ud, og hvordan ønsker vi, at den økonomi skal se ud i fremtiden?

Der har vi vurderet det hele. Vi har vurderet, hvad man kan få ind i reklameindtægter, hvordan reklameindtægtsmulighederne i det hele taget ser ud i de kommende 4 år. Vi har også vurderet, hvad sker der, hvis det f.eks. bliver muligt for arbejdsgiverorganisationer og fagforeninger at sponsere udsendelser, og hvad det kommer til at betyde. Og vi ser på, hvorhenne vi reducerer de økonomiske muligheder for både TV 2 og Danmarks Radio.

På baggrund af de samlede vurderinger har vi sagt, at det er nødvendigt med en licensstigning på de her omkring 5 pct. Det er det, der skal til, hvis vi fortsat skal have stærke kvalitets public service-stationer i det danske samfund.

Det er selvfølgelig en ret høj licensstigning, men det er ganske enkelt nødvendigt, fordi vi er et lille sprogområde, fordi vi er et lille kunst- og kulturområde, og derfor er det forholdsvis dyrt at lave udsendelser.

Derefter har vi gjort det, at vi også har sagt, hvad vi rent faktisk synes, de penge skal anvendes til. Vi har sagt, de skal bruges til digitalisering af indholdet, til digitalisering af sendenet. Vi har sagt, der skal bruges penge på mediekoler. Vi har sagt, der skal bruges penge på Internettet. Vi har sagt, der skal bruges penge på børneudsendelser osv. Det hele fremgår af mediaaftalen.

Jeg tror, at jeg har brugt min taletid.

Jens Rohde (V):

Jamen det er jo simpelt hen fantastisk. Jeg ved ikke, om ministeren betragter mig som mindre begavet, men det må så stå for hendes egen regning.

Men som jeg kan læse det her, og som jeg hører ministeren, er det eneste, ministeren vil beklage, det brev, der er sendt til hr. Jens Bilgrav-Nielsen den 31. marts, på trods af at jeg her kan stå og hive citater ud fra kulturministerens egne endda skriftlige redegørelser – de fire af dem er skriftlige besvarelser, og to af dem er decideret redegørelser – hvor der decideret står om reklameforbud, og at der her vil komme et indtægts-

tab for TV 2, som de skal kompenseres for.

Ville det ikke være rimeligt, at ministeren erkendte, at der har været tale om en kompensationsforretning, og at man derfor i respekt for borgernes penge sagde, at når der ikke er et børnereklameforbud, så skal der naturligvis heller ikke være den samme mængde licenskroner i compensation? Det er jo trods alt borgernes penge, som ministeren tager op af deres lommer.

Undskyld mig, jeg synes, det er meget respektløst.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er ikke sikker på, at ministerens taletid er opbrugt, så længe formanden ikke har gjort det klart, står op eller gør anskrig, men jeg vil i hvert fald gerne bede om at få svar på mine to spørgsmål. Så jeg gør et nyt forsøg, og så håber jeg, at ministeren kan klare det inden for taletiden.

Det er meget klare spørgsmål. Det ene er, om ministeren ikke kunne bekræfte, at det hele vejen igennem har været ministerens opfattelse, at der var tale om en compensation, altså at det ikke bare var noget i forhold til brevet af 31. marts til Jens Bilgrav-Nielsen, men at det har været ministerens opfattelse hele vejen igennem, jf. de citater, som hr. Jens Rohde jo allerede har læst op her i spørgetiden.

Det andet spørgsmål var: Hvis forligspartierne ikke var enige med ministeren i det, ville det så ikke have været naturligt, at forligspartierne havde gjort anskrig, havde sagt noget til det, når ministeren i talrige forbindelser har gjort det klart, at det var hendes opfattelse?

Og så noterer jeg mig, at den eneste forligspartner, der rent faktisk har bidraget til den her diskussion, nemlig hr. Søren Hansen, faktisk har givet kulturministeren ret i, at der var tale om en compensation i forbindelse med de 60 mio. kr.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Lad mig gøre det helt klart: Der kan kun være tale om en compensation, hvis det var sådan, at forligspartierne havde aftalt, at der skulle være en compensation. Med andre ord, at der skulle være sådan en krone til krone compensation, så vi nøjagtigt regnede ud, hvor meget TV 2 havde tabt ved det her, og hvor meget de så skulle have i licenskroner.

Det har forligspartierne ikke gjort. Det har de ikke aftalt. Det står ikke i aftaleteksten. Og det vigtigste er jo trods alt: Hvad er det, aftalepartierne har aftalt? Og der står klart og tydeligt i den her forligstekst, at TV 2's udsendelser af børneprogrammer skal styrkes. Der står ikke andet.

Det har været min opfattelse, at der, hvor vi havde en opgave, var ved at gå ind og beskytte børn og unge. Altså at sikre, at de ikke blev udsat for nær så mange reklamer, som de er blevet hidtil.

Og endelig så har jeg også lagt utrolig megen vægt på, at der var licensmidler til at gå ind og sikre, at børn og unge rent faktisk blev på de danske public service-stationer. Vi ved nemlig, at der er en tendens til, at børn og unge forsvinder væk fra public service-stationerne og over til de udenlandske kanaler. Men da vi har en forpligtelse til at sørge for at lave noget, som er for alle befolkningsgrupper, så er det selvfølgelig vigtigt at sige, at nogle af de midler, vi har via de ekstra licensindtægter, skal bruges netop på børn og unge.

Om forligspartierne har gjort anskrig: Ja, hvis det var sådan, at de havde fået den opfattelse, at der her var tale om kompensation, så havde de gjort anskrig.

Hvis der havde været tale om kompensation, så skulle det have stået i aftaleteksten. Det gør det ikke.

Jens Rohde (V):

Det er jo godt, at det er kulturministeren, vi har her i dag, for kunsten stiger absolut, det må man sige. Det er en køn sang fra de varme lande, som vi hører. Det er én stor gang udenoms-snak.

Det er jo fantastisk, at kulturministeren nu – det må jo så være gået op for hende den 15. oktober – kan sige, at der ikke kan være tale om en kompensation, når det ikke står i aftaleteksten, på trods af at kulturministeren, som jeg har dokumenteret her i dag, ved adskillige lejligheder har talt om kompensation. Det er jo simpelt hen ganske enkelt utroligt, og jeg kan ikke tage det som udtryk for andet, end at enten har kulturministeren overhovedet ikke styr på det område, hun sidder med og den aftale, hun har indgået, eller også har hun bevidst forsøgt at fordreje sandheden over for offentligheden.

Hvilket af svarene vælger kulturministeren?

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Jeg må selvfølgelig sige, at jeg er kolossalt træt af det ordvalg, som hr. Jens Rohde vælger. Det er oven i købet et meget, meget voldsomt ordvalg med jævne mellemrum.

Jeg vil gerne gentage, at det, der er vigtigt for mig, er at holde fast i, hvad der står i den aftale, som forligspartierne har indgået med hinanden. Hvad enkeltpersoner eventuelt må have haft af intentioner eller meninger er sådan set ligegyldigt. I det øjeblik aftalen er lavet, så er det den, man skal holde sig til. Det er i hvert fald meget, meget uklogt af ministeren, hvis hun ikke holder sig til den aftale, der er lavet, og det agter jeg at gøre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 171

6) Til kulturministeren af:

Jens Rohde (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor der kun har været ført forhandlinger med TV 2 om reklameregler, og hvad vil ministeren gøre, såfremt andre tv-stationer ikke ønsker at tilslutte sig denne aftale?«

Jens Rohde (V):

Ja, det er jo lidt synd for kulturministeren, at hun skal blive fornærmet over sprogbruget, men sådan er det jo en gang imellem i det politiske liv. Det vigtige er, at vi jo i den her sag så prøver at holde os lidt til facts, og jeg synes, det er et meget tvivlsomt ærinde, kulturministeren har været ude i.

Nu synes jeg, at vi så, efter at have uddebatteret det andet, skal have kastet lidt lys over, hvorfor kulturministeren har valgt kun at lave en aftale med TV 2. Der er trods alt andre tv-stationer i Danmark, og det kan da godt være, at kulturministeren har ført forhandlinger med andre tv-stationer, det ved jeg ikke noget om, men vi kan konstatere, at der kun er lavet en aftale med TV 2. Og hvorvidt det så vil være gunstigt for det samlede billede i forhold til ministerens intentioner om færre børnereklamer synes jeg er meget tvivlsomt. Men er det rimeligt kun at lave en aftale med TV 2, og hvis disse stationer, der ikke har lavet en aftale, ikke vil tilslutte sig den aftale, hvad vil ministeren så gøre?

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Baggrunden for, at jeg indledte med at gennemføre forhandlinger med TV 2, er selvfølgelig, at TV 2 er en af de største aktører på markedet for tv-reklamer rettet mod børn. Det er mit håb, at det vil vise sig muligt at indgå tilsvarende aftaler med andre danske tv-stationer.

Derfor inviterede Kulturministeriet da også allerede den 12. oktober Danmarks Lokal-TV Forening, der som bekendt repræsenterer lokal-tv-stationerne i TvDanmark-samarbejdet, til et møde i ministeriet med henblik på at undersøge mulighederne for en tilsvarende aftale med disse stationer. Mødet, som blev afholdt tidligere i dag, forløb udmærket, og jeg håber fortsat, at det vil være muligt at indgå aftaler med de kommercielle, lokale tv-stationer.

Viser det sig imidlertid, at det ikke bliver muligt at indgå aftaler med de øvrige tv-stationer, eller viser det sig, at selvreguleringen ikke er tilstrækkelig effektiv, er det min hensigt efter aftale med ordførerne at fastsætte bindende regler vedrørende børnereklamer og børneudsendelser. Sådanne regler kan f.eks. tage udgangspunkt i indgåede aftaler eller kan fastsættes med udgangspunkt i ordlyden af mediaaftalen.

Jens Rohde (V):

Er det ikke at udvise en vis arrogance først at lave en aftale med TV 2 og så derefter komme og nærmest sige til de andre tv-stationer, at I er velkomne til at tilslutte jer denne her aftale eller til at lave en tilsvarende aftale, og hvis I ikke vil indgå i den aftale, så vil jeg som kulturminister lave bindende regler og dermed altså gennemføre det forbud?

Og ser ministeren ikke et reelt problem også i forhold til ministerens og regeringens egen stilling, hvis man går ind og laver en lov, som er gældende for nogle og ikke for andre eller måske for alle andre, men bare ikke for TV 2? Tror ministeren helt ærligt ikke, at det kunne skabe nogle ret voldsomme juridiske problemer?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg bliver nødt til at spørge ministeren, hvorfor ministeren ikke ville svare på mine to spørgsmål, som jeg to gange her i spørgetiden har forsøgt at få ministeren til. Det var meget klare spørgsmål. De relaterer sig desværre ikke til det her spørgsmål, derfor må jeg jo ikke gentage dem her, men jeg kan da i det mindste bede ministeren forklare, hvorfor ministeren ikke vil besvare dem.

Det er meget klare spørgsmål om, om det ikke havde været ministerens opfattelse hele vejen igennem, at der var tale om kompensation på de 60 mio. kr. for tabet af muligheden for at lave børnereklamer nær børneprogrammerne på TV 2, jf. de mange citater, der er kommet her i spørgetiden.

Og det andet var: Hvis forligspartierne ikke var enige i det, havde det så ikke været naturligt, at forligspartierne havde gjort rede for det? Og den eneste person fra et forligsparti, der har ytret sig i den sammenhæng, er hr. Søren Hansen, som har givet kulturministeren ret i, at der var tale om en kompensation.

Det er to meget klare spørgsmål, nu er de gentaget for tredje gang. Det kan være, ministeren kan finde tid i sin besvarelse her til at besvare dem nu.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Selv om jeg ikke ved, om jeg egentlig må svare på et spørgsmål igen, så vil jeg sige, at hvis hr. Kristian Thulesen Dahl nu går tilbage i den tekst, der kommer til at ligge fra de her forhandlinger, så vil han kunne se, at jeg har svaret på spørgsmålene. Jeg har svaret på, hvad min opfattelse af det her var, hvad mine intentioner var. Og hvad angår spørgsmålet, om forligspartierne har gjort anskrig, har jeg også svaret på det.

I forhold til det, hr. Jens Rohde spørger om, så er det ikke sådan, at jeg har en forventning om, at TvDanmark eller andre stationer bare skal tilslutte sig den aftale, at vi har lavet med TV 2. Med andre ord: TvDanmark og andre stationer har mulighed for at få deres egen aftale, de har mulighed for selv at lægge deres ideer frem til, hvordan de synes, aftalen skal se ud.

Så blev der spurgt, om det ikke vil give nogle konkurrencemæssige problemer. Det har vi spurgt Konkurrencestyrelsen om, og Konkurrencestyrelsen har også givet os nogle retningslinjer for, hvordan den type aftaler kan indgås. Så vi vil selvfølgelig tage hensyn til, at det her kommer til at foregå på lige vilkår.

Jens Rohde (V):

Ja, det kan jo blive et særdeles interessant sæt regler at skulle sidde og kontrollere stationerne efter, alt efter hvilken aftale de nu får lavet med kulturministeren.

Men jeg vil godt have et svar på, om ministeren, såfremt der er tv-stationer, der ikke vil indgå en aftale med kulturministeren, ønsker, at

disse så skal underlægges et forbud, mens andre slipper, altså et forbud mod at sende børnereklamer i det, som det er beskrevet i ministerens lovudkast. Det vil jeg gerne have et svar på.

Og nu vi har været inde på kompensation, så ved jeg godt, at ministeren i hvert fald her prøver at sige, at der ikke er tale om en kompensation, men er der påtænkt nogen kompensation til andre tv-stationer, som måtte lide tab på baggrund af nye reklameregler?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal meget gerne tage udskriften fra Folketingets forhandlinger i dag og så prøve at ramme ind, hvor ministeren i givet fald ville have svaret på de her spørgsmål. Det er nemlig ikke sket. Det, ministeren har gjort, hver gang hun har skullet forholde sig til de her spørgsmål, er at sige, at der ligger en aftaletekst, og det er den, der må være gældende.

Selvfølgelig er det da sådan, men det anfægter da ikke, at det har været ministerens opfattelse hele vejen igennem i de talrige citater, vi kan hive frem, at det, der var tale om i forhold til TV 2 med de 60 mio. kr., var rendyrket kompensation for tabet af muligheden for at lave de børnereklamer.

Men vi kommer ikke videre nu. Jeg vil gerne tage ministeren på ordet, og så tager vi en udskrift af forhandlingerne, og så kan ministeren og jeg jo i fællesskab finde ud af, hvor der skulle være svaret på de spørgsmål. Der er ikke svaret, og så må vi jo vende tilbage til de specifikke spørgsmål på et senere tidspunkt i en onsdags-spørgetid.

Peter Duetoft (CD):

Først vil jeg gerne have lov at rette en faktisk fejl. Den faktuelle fejl er, at det er ikke korrekt, at hr. Søren Hansen er den eneste af forligspartnerne, der har udtalt sig om de 60 mio. kr. Faktisk har CD udtalt, at vi aldrig nogen sinde har hørt ordet kompensation indblandet i de forhandlinger, der har været, og vi sad altså med ved samme bord, så hr. Thulesen Dahl render med en halv vind.

Så vil jeg godt spørge ministeren, om det ikke er korrekt, at det ikke er meningen, at alle aftaler omkring reklamerne nødvendigvis skal være ens, altså de skal ligge på samme niveau, men at meningen netop er, at et TvDanmark eller et TV 2 ud fra egne forudsætninger selvfølgelig kan forhandle de aftaler i land, og at der der-

med ikke er tale om, at den aftale, der nu er indgået med TV 2, er et pres over for de andre. Det er et niveau, som forligspartierne var enige om, men aftalerne kan altså være forskellige fra station til station. Så man skal ikke fremstille det, som om at nu er der altså lavet en aftale, og den skal alle altså stort set bare rette sig efter.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det er en meget præcis udlægning. Det er ikke meningen, at alle nødvendigvis skal have de samme aftaler. Det er jo også det, der er fordelelen ved at lave aftaler i stedet for bare at lave en lov, at man kan tilpasse aftalerne til de enkelte stationers specielle vilkår, så det er en af baggrundene for, at vi overhovedet er gået ind på det med at lave aftaler. Selvfølgelig skal det være på et ens niveau, men det betyder ikke, at det skal være de samme regler.

Dermed har jeg også svaret på hr. Rohdes spørgsmål, vil jeg mene. Der er ikke tale om, at de andre stationer bare skal adoptere den aftale, som TV 2 har lavet med Kulturministeriet. De enkelte stationer kan få deres egne aftaler, og jeg håber, det lykkes at lave en aftale, men ellers så har vi i forligskredsen aftalt, at det, vi så gør, er, at vi så må lave en bekendtgørelse, hvor vi udstikker retningslinjerne for de stationer, som altså ikke ønsker at lave en aftale, og de retningslinjer vil blive på niveau med det, vi har aftalt med bl.a. TV 2 eller andre stationer.

Jens Rohde (V):

Ja, det lyder da i hvert fald meget interessant, når vi på et tidspunkt via digitaliseringen får 10, 12, 15, måske 20 kanaler. Det kan virkelig blive nogle interessante regelsæt, dem må vi jo så følge meget nøje. Men kulturministeren svarede sådan set ikke på, hvorvidt det forbud, der er lagt op til i lovudkastet, skal gennemføres for nogle eller for andre.

Vi får nu at vide, at der skal laves en bekendtgørelse. Det vil altså sige, at man skal lave nogle bindende regler for nogle, der er underlagt en lov, en ministeriel lov, og så er der andre, der slipper fri, fordi de laver en aftale, som ministeren nu kan sidde og vurdere, om hun synes er god nok eller ikke god nok.

Og så vil jeg lige sige med hensyn til det med at løbe med en halv vind: Jamen man må jo altså sige, at ordet kompensation er blevet brugt ganske rigeligt af både kulturministeren og så sandelig også af hr. Søren Hansen, og derfor, hvis det er hr. Kristian Thulesen Dahl, der løber

med en halv vind, så må det samme være tilfældet for både hr. Søren Hansen og for kulturministeren.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Nu varer det desværre et stykke tid, inden vi har alle de digitale kanaler. Dem glæder jeg mig utrolig meget til at vi får, men desværre er vi jo ikke kommet så langt endnu. Jeg er glad for, at det forlig, vi har med Venstre også på det her område, forhåbentlig vil bidrage til, at vi i løbet af kort tid får en række forskellige digitale kanaler, men jeg tror altså ikke, det bliver i løbet af de næste 4 år, at vi sådan vil have et væld af mange forskellige digitale kanaler.

I forhold til spørgsmålet om niveauet for reduktion af børnereklamer kan man sige, at det, vi har aftalt i forligskredsen, er, at den bekendtgørelse, vi eventuelt må lave, vil komme til at ligge tekstmæssigt et sted mellem den tekst, vi har i den nuværende lov eller i lovudkastet, og så de aftaler, vi i øvrigt har indgået. Men det er alt sammen noget, der vil blive aftalt i forligskredsen.

Jens Rohde (V):

Kulturministeren siger, hun glæder sig til de mange kanaler. Det gør vi andre sandelig også. Men det giver da nogle problemer. Og jeg synes da, at i forhold til de retningslinjer, som kulturministeren her vælger at anlægge, så er det måske også en idé, at man tænker mere end 4 år ud i fremtiden.

Dér er dette vel et relevant spørgsmål: Skal vi sidde med 12, 15, 20 forskellige regelsæt for hver enkelt tv-station? Eller havde det måske ikke været en idé, hvis kulturministeren havde taget en drøftelse med hele branchen – de eksisterende kanaler, som vi i hvert fald kender på nuværende tidspunkt – og så lavet en fælles aftale med dem? Det er jo trods alt den samme branche og nogenlunde de samme vilkår, der er gældende for stationernes konkurrencemæssige vilkår, hvis vi lige ser bort fra dækningsprocenten og at der er nogle, der betaler mere i afgift end andre.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne spørge kulturministeren, om ministeren ikke synes, det er et problem, at en politiker, som kalder sig liberalist, er mod individuelle aftaler. For jeg kan jo høre på hr. Jens Rohde, at det er et problem, at man ikke har lavet en samlet aftale. Men netop forligspartiernes opfat-

telse af, at man skal lave aftaler, der passer til de stationer, det drejer sig om, burde da i virkeligheden være noget, der kunne tilpasses en liberalist.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jo, men i de her tider er der så meget, der kan overraske én. Jeg tilhører selv et liberalt parti, og det er bl.a. baggrunden for, at jeg synes, at det var rart at konstatere, at det var muligt at lave en frivillig aftale på det her område i stedet for at lave en lov.

Så er det selvfølgelig rigtigt, at det godt kunne være, at man bare kunne aftale med hele branchen, men branchen er jo netop forskellig. Der er meget, meget stor forskel på TvDanmark og TV 2, og jeg synes, at vi skal respektere den forskellighed også fra politisk side, og det er baggrunden for, at jeg er parat til at lave en speciel aftale med TvDanmark og andre stationer, der måtte ønske det.

Og så i forhold til fremtiden: Jeg synes, at det, der er vigtigt lige nu, er at gøre rede for de værdier og visioner, som ligger til grund for den aftale, der er indgået. Og det, der er vigtigt for forligspartierne, er at gå ind og sikre, at vi har nogle ordentlige public service-stationer, at vi altså har kvalitet i dansk public service. Samtidig har det også ligget os på sinde at sørge for at beskytte børn og unge så godt som overhovedet muligt, sikre, at de bliver beskyttet mod reklamer, sikre, at de også fortsat har gode kvalitetsrammer.

Jeg glæder mig til i forbindelse med det lovforslag, vi vil fremsætte i nærmeste fremtid, at redegøre meget præcist for alle de mange forskellige ideer, der ligger til grund for den nuværende aftale.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 138

7) Til ministeren for udviklingsbistand af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil regeringen tage initiativ til, at den danske støtte og bistand til de palæstinensiske selvstyreområder fremover gøres afhængig af, at selvstyreområderne begynder at tilbagetage herboende palæstinensiske flygtninge og indvandre, således at støtten og bistanden fremover kommer til at følge antallet af palæstinensere,

der benytter reglerne om repatriering eller tilbagerejser på eget initiativ?»

Peter Skaarup (DF):

For 14 dage siden, da vi sidst havde mulighed for at stille spørgsmål til ministre herinde i Folketinget, stillede jeg en række spørgsmål vedrørende de meget voldelige demonstrationer, vi så lige her ude foran døren på pladsen, hvor palæstinensiske personer, asylsøgere, måske folk med opholdstilladelse, lavede uroligheder her i København. Og et af spørgsmålene til statsministeren gik jo bl.a. på, om man ville se på den støtte, der gives fra dansk side til Vestbredden og Gaza i forhold til eventuel tilbagesendelse af nogle af de asylsøgere, som vi ser her i landet fra Palæstina, for der er jo i hvert fald i visse områder fred dernede.

Statsministeren henviste til den ene og den anden og den tredje minister og kunne ikke rigtig svare på noget. Og det ville bl.a. indenrigsministeren heller ikke rigtig, så derfor er det, jeg vender tilbage nu her i spørgetiden over for udviklingsministeren.

Spørgsmålet går i al sin enkelhed på, om Danmark i forhold til de ca. 150 mio. kr., der gives i multi- og bilateral bistand til Palæstina, vil gå ind og se på, om det vil være en mulighed at betinge den bistand af, at nogle af de asylsøgere, folk, der har fået opholdstilladelse i Danmark, kan sendes tilbage, hvor de kom fra. For med til dansk flygtningepolitik bør vel være, at når der bliver fred i det område, hvor der produceres flygtninge fra, så kan man tilbagesende disse flygtninge.

Ministeren for udviklingsbistand (Jan Trøjborg):

Den sociale og økonomiske situation i de palæstinensiske selvstyreområder er præget af meget høj befolkningstæthed, meget beskeden økonomisk vækst, stor arbejdsløshed og en betydelig fattigdom. Formålet med Danmarks overgangsbistand til Gaza og Vestbredden er at bidrage til den sociale og økonomiske udvikling i området og derigennem støtte den mellemstlige fredsproces.

Den danske bistand til Gaza og Vestbredden udgør bilateralt ca. 50 mio. kr. om året og koncentrerer sig om støtte til udvikling af de fattigste kommuner i Gaza og støtte til demokrati og støtte til menneskerettigheder.

Hertil kommer, som spørgeren rigtigt nok var inde på, også dansk støtte til f.eks. FN's hjælpe-

organisation for palæstinaflygtninge, UNWRA, der bl.a. bistår de palæstinensiske flygtninge, der bor i lejre i nabolandene Jordan, Syrien og Libanon samt i Gaza og på Vestbredden.

Ved at støtte forbedring af levevilkårene bidrager den danske bistand til, at befolkningen bliver boende i selvstyreområderne, samt at palæstinenserne, der har levet i udlandet, kan vende tilbage.

Regeringen vil ikke gøre den danske støtte og bistand afhængig af antallet af palæstinensere, der benytter reglerne om repatriering eller tilbagerejser på eget initiativ. Det er tværtimod regeringens opfattelse, at fortsat økonomisk og social udvikling i selvstyreområderne samt en varig fred mellem israelerne og palæstinenserne vil udgøre det bedste grundlag for, at palæstinenserne, der lever i Danmark og andre steder, af egen fri vilje vil ønske at bosætte sig f.eks. på Gaza og Vestbredden.

Peter Skaarup (DF):

Jeg ved jo, at regeringen tidligere har eksperimenteret – godt nok ikke med særligt stort held – med at betinge dansk bistand af, at man også modtog sine egne statsborgere retur, her tænker jeg på Somalia. Og det er på samme måde: Hvis vi nogen sinde skal have gjort noget ved det problem, at vi i Danmark får en række flygtninge hertil, som aldrig kan vende tilbage, hvor de kommer fra, så må vi vel bruge nogle af de værktøjer, der nu er. Et klart værktøj er vel, at når Danmark giver så store millionbeløb til Vestbredden, så kunne man stille den betingelse, at det pågældende område tager de statsborgere retur.

Vi ved jo også udmærket godt, at Yassir Arafat på forskellig vis i øjeblikket har kontakt til ikke særlig behagelige grupper, altså meget voldelige grupper, og forsøger at få dannet en front mod Israel, og dér må det være rimeligt, at når Danmark giver bistandsmidler – vi kan altid diskutere, om det er rimeligt, at vi gør det – men hvis Danmark giver sådanne bistandsmidler, så må det dog være rimeligt, at vi lægger et pres på Yassir Arafat også i forhold til at bidrage til fredsprocessen, så de penge går til noget fornuftigt og ikke går til opbygning af politistyrker, som er med til at bekæmpe Israel i det daglige.

Derfor synes jeg, at det ville være rimeligt, at regeringen genovervejer den her stilling, for vi får vel aldrig reelt taget fat på flygtningeproblemerne her i landet, hvis ikke vi kan tilbagesen-

de flygtninge til, hvorfra de kommer, når der er fred i det pågældende område eller i hvert fald i dele af det pågældende område.

Jeg vil nok også lige bede ministeren kommentere de uroligheder, vi har set. Er det rimeligt, at de uroligheder, der kommer fra Palæstina, Mellemøsten, bliver bragt herop til Danmark i form af voldelige demonstrationer, hvor der bruges meget heftige våben? Er det rimeligt samtidig med, at vi altså giver midler til det område og altså kan sende borgere retur, hvis vi vil?

Holger K. Nielsen (SF):

Vi kan jo hver aften se i fjernsynet, hvordan Vestbredden er på eksplosionens rand; hvordan der bliver skudt palæstinensere; hvordan den sociale situation bliver stadig forværret. Jeg vil godt lige stille to spørgsmål i forlængelse af det til ministeren:

Er det ikke fuldstændig surrealistisk at hævde, som Dansk Folkeparti gør, at der er tale om en fredelig situation dernede i øjeblikket?

For det andet: Burde det ikke være sådan i stedet for, at regeringen overvejede at forøge bistanden til selvstyreområderne for netop at modvirke den meget eksplosive situation, der er der i øjeblikket, som i høj grad har baggrund i sociale forhold, en håbløs fremtid for den almindelige befolkning i det område, og at man derfor – fuldstændig uafhængig af, om man sender folk tilbage – overvejer at forøge bistanden til selvstyreområderne?

Arne Melchior (CD):

Jeg er meget tilfreds med ministerens svar og vil bare gerne bidrage til at få det skåret ud i pap. Derfor vil jeg gerne bede ministeren bekræfte, om det er rigtigt opfattet, således som vi opfatter det i CD, der altid har støttet også den form for tredjelandebistand, der går til palæstinenserne, at disse bidrag tjener til at være velfærdsforbedrende og dermed fredsskabende/fredsbevarende. Det er sikkert rigtigt opfattet. Det tror jeg, at ministeren kan bekræfte.

Så kommer mine spørgsmål: 1) Er det rigtigt, som jeg opfatter det, at denne bistand intet som helst har at gøre med antallet af flygtninge, der opholder sig i Danmark? 2) At den intet har at gøre med eventuelle demonstrationer i Danmark og 3) At det på ingen måde kan være hr. Arafats ansvar, hvad der sker med flygtninge i Danmark, eller hvad de demonstrerer for eller imod.

Jens Ove Kjeldsen (KRF):

Jeg vil også gerne erklære mig tilfreds med ministerens svar på det her spørgsmål.

Hvis man skulle følge hr. Peter Skaarup, så kunne jeg jo godt forestille mig, og det kan jeg så stille spørgsmål om, at det kunne give de problemer, at det – hvis man lod bistanden være afhængig af, hvor mange man tager hjem – kunne friste sådanne regimer til i virkeligheden at få endnu flere flygtninge sendt ud af landet og dermed få sådan en trafik, der kunne påvirke, at så kommer der penge med hjem på den måde. Det synes jeg da kunne virke utrolig uheldigt.

Hvis man skulle lade noget være afhængigt af bistanden, så var det nærmere i retning af at sikre, at der er demokratiske forhold.

Holger Graversen (S):

Jeg synes, at man som spørger har en vis pligt til at sætte sig ind i en sag, før man stiller spørgsmål.

Kan ministeren bekræfte, at de palæstinensere, stort set alle vi har her i landet som flygtninge, kommer fra Libanon og specielt Beirut, hvor man flygtede fra, mens det stod værst til der?

Og kan ministeren bekræfte, at disse palæstinensere går som statsløse; det vil sige, at der ikke er noget hjemland som sådan – i øjeblikket i hvert fald – at sende dem tilbage til?

Ministeren for udviklingsbistand (Jan Trøjborg):

Til hr. Peter Skaarup: For det første er grænsen lukket nu. Det fremgår af de meget voldsomme kamphandlinger – og også fra medierne – at grænserne nu er lukket mellem Israel og selvstyreområderne. Det er også en konsekvens i forhold til hr. Peter Skaarups ideer om, at nogle skulle ønske at kunne tage tilbage. Det er ikke muligt.

Men jeg vil godt holde mig, synes jeg, til det væsentlige og det principielle i debatten, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt vi skal indgå denne her form for, synes jeg, usmagelige handler, tilbagesendelse af mennesker mod betaling med udviklingsbistandsmidler, som hr. Peter Skaarup jo i realiteten foreslår.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er en absurd tankegang og en forkert tankegang. Jeg ved godt, at Dansk Folkeparti er imod dansk udviklingsbistand, men jeg kan ikke forstå, at man skal problematisere, at vi her netop gør en indsats for, at mennesker kan få lov at udvikle

deres egen tilværelse, for dem selv, for deres familie, således at de kan skabe et grundlag for varig tilblivelse af fornuftige og fredelige forhold i det område, de er i, altså undgå at blive flygtninge.

Jeg kan heller ikke forstå, at man fra Dansk Folkepartis side ikke anerkender, at den indsats, vi gør i selvstyreområderne, jo netop har det formål, som hr. Arne Melchior var inde på, at støtte fredsprocessen, at støtte mulighederne for, at mennesker kan skabe sig en tilværelse. Det er den bedste indsats, vi kan gøre, for at flygtningene ikke kommer. Det er den bedste indsats, vi kan gøre for, at de mennesker, som f.eks. opholder sig i Danmark med opholdstilladelse og skulle ønske at tage tilbage, har mulighed for det.

Dernæst kommer et svar, der efter min bedste opfattelse må være følgende: Jeg har ikke nogen viden om, at de palæstinensiske selvstyremyndigheder på nogen måde skulle have begrænset mulighederne for, at herboende palæstinensere med opholdstilladelse skulle kunne vende tilbage.

Til hr. Holger K. Nielsen vil jeg sige, at jeg er fuldstændig enig i betragtningen om, at det, der er afgørende nu, er at støtte fredsprocessen. Vi har alle muligheder for at være med til at bidrage til, at fredsprocessen udvikler sig positivt. Det kan vi gøre sammen med ligesindede lande, der har samme opfattelse: USA, Norge, Sverige, Tyskland – for at nævne i flæng – og EU.

Jeg vil meget gerne overveje i en situation, hvor det er muligt at arbejde i selvstyreområderne, om det skulle være hensigtsmæssigt at yde øget bistand for at få fredsprocessen til at komme rigtig i sving. I øjeblikket er situationen, de krigslignende tilstande dernede desværre sådan, at det desværre ikke er muligt at gennemføre den indsats, vi så gerne vil gennemføre.

Til hr. Arne Melchior vil jeg sige, at der kan jo ikke drages nogen sammenligning mellem indsatsen dernede og det, der er sket i Danmark. Regeringen har på tydelig og klar vis taget afstand fra de begivenheder, der foregik i København, og det er uacceptabelt at få skudt i skoene, at der skulle være nogen sammenhæng. Det er der ikke for os, og det er der heller ikke fra de palæstinensiske selvstyremyndigheders side.

Jeg tror, jeg har brugt min taletid – det er der noget, der tyder på.

Peter Skaarup (DF):

Det er jo egentlig utroligt. Dansk Folkeparti reagerer på nogle voldelige demonstrationer, hvor vi ser flagafbrænding, vi ser folk, der vifter med skydevåben, vi ser uskyldige mennesker blive overfaldet, og vi reagerer så og siger: Det må få nogle konsekvenser. Vi må prøve at se, om vi eventuelt kan tilbagesende nogle af de mennesker, der overfører volden fra Mellemøsten hertil.

Men resultatet er så, at når vi så kommer med vores bud – det kan godt være, det ikke er det rigtige, men vi forsøger trods alt at komme med et bud på, hvordan man kan løse problemet – så kan jeg se, at både CD, Kristeligt Folkeparti, SF og Socialdemokratiet farer op her i spørgetiden og siger: Det er dog usmageligt, det er da helt tosset, det er helt vildt, og sådan noget. Men sagen er jo, at hele befolkningen diskuterer flygtningepolitikken. Vi er nødt til at komme med nogle løsningsforslag til, hvad der skal ske, og derfor er det, det virker utroligt, at regeringen bare siger: Jamen det er usmageligt, og det kan vi ikke acceptere.

Samtidig kan jeg påpege, at regeringen – ganske vist ikke med særlig stort held – forsøgte det samme såkaldt usmagelige forslag over for Somalia, hvor man sagde: Vi må betinge os, at når vi sender midler til Somalia, tager de deres egne borgere retur. Hvad usmageligt er der i det, som regeringen selv har foreslået over for Somalia? Det har jeg svært ved at se.

Og så må jeg lige sige, at Palæstina er et selvstyreområde. Det vil sige, at med det store offentlige engagement fra udenlandsk side, der er i Palæstina, er der mulighed for at få det område til at fungere som en stat, der kan tilbagesendes flygtninge til. Vi har trods alt i øjeblikket her i Danmark 9.000 udenlandske statsborgere, der kommer fra det pågældende område, og sidste år var der ca. 200, der fik opholdstilladelse ...

Formanden:

Ja tak, så er spørgsmålet sluttet. Ministeren.

Ministeren for udviklingsbistand (Jan Trøjborg):

Jeg synes, det er fantastisk, som hr. Peter Skaarup kan tale uden om selve kernen i problemet. Kernen i problemet er den manglende varige fred, og kernen i problemet er den manglende mulighed for permanente vilkår, der kan give

gunstige muligheder for befolkningen i selvstyreområderne.

Jeg fatter simpelt hen ikke, at hr. Peter Skaarup ikke anerkender, at det bedste middel til at skabe fred, til at skabe muligheder for, at flygtningene ikke kommer til andre lande fra selvstyreområderne og har svært ved at vende tilbage, er, at vi skaber de bedste muligheder for social udvikling og fred. En række andre lande støtter den samme proces, der er til gavn for menneskene i området.

Det, hr. Peter Skaarup foreslår, er i virkeligheden, at i en situation, hvor man ikke kan komme tilbage, selv om man skulle ønske det som palæstinenser med opholdstilladelse her i landet, skulle vi som en konsekvens af det droppe vores udviklingsbistand og vores overgangsbistand til selvstyreområderne. Men det er ikke nogen løsning på problemet. Løsningen er en varig fred, og den skal vi bidrage til. Her har vi et ansvar, her har vi pligt til at bidrage sammen med en række andre lande, og jeg må indrømme, det er fantastisk, at hr. Peter Skaarup kan tale uden om selve problematikken, kernen, problemet, nemlig den manglende fred i området.

Peter Skaarup (DF):

Jeg tror, udviklingsministeren udmærket godt ved, at dér, hvor der er en manglende fred, er de få steder, hvor der er konfrontationer i Palæstina. Men der er jo store områder, hvor der ingen konfrontationer er i øjeblikket, og som man sagtens kunne tilbagesende flygtninge til, og det ville også lægge pres på Yassir Arafat og kompagni for at få styr på deres eget område.

Og så må jeg sige, at jeg har overhovedet ikke talt for, at vi skulle fjerne udviklingsbistanden til Palæstina. Det er noget, ministeren opfinder. Det har jeg ikke sagt på noget tidspunkt, jeg har bare sagt: Skulle vi ikke gøre det, at vi i hvert fald betinger os, at når vi giver bistand til området, skal de i hvert fald tage deres egne borgere retur, i stedet for at vi hvert eneste år får 200 palæstinensiske flygtninge ekstra? Det må dog være et meget fornuftigt tiltag at gøre, og det er trods alt noget af det, som regeringen selv har gjort over for Somalia ... *(En hyletone høres).*

Formanden:

Jeg kan sige til hr. Skaarup, at det passede fint med, at taletiden var slut i denne omgang.

Så er det hr. Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er faktisk ministeren, der taler udenom, for ministeren sagde i sit tidligere svar – og jeg skrev det ned – at han ønskede at henholde sig til det principielle i sammenkoblingen mellem økonomiske midler og tilbagetagning af borgere fra det pågældende område.

Jeg syntes også, det var interessant at henholde sig til det principielle, som ministeren selv gjorde, og til det svarede ministeren så, at han syntes, det var en absurd tankegang, og at det var en usmagelig tankegang, Dansk Folkeparti havde, når vi lavede en sådan sammenkobling.

Jeg bliver altså nødt til bede ministeren skære ud i pap for os, hvori det usmagelige og det absurde består, og om regeringen nu har gennemtænkt, at det er så absurd og usmageligt – al den stund at regeringen foreslog noget lignende i forbindelse med Somalia, hvor man også var nede og forhandle med klanledere om, at de skulle have et vist antal millioner kroner for at tilbagetage et vist antal af deres egne borgere. Kan ministeren ikke bekræfte, at man var i gang med at lave sådan en aftale, at man forhandlede om de spørgsmål, og at regeringen derfor i virkeligheden efter ministerens opfattelse altså har gjort sig til talsmand for absurde og usmagelige tanker?

Ministeren for udviklingsbistand (Jan Trøjborg):

Det er altså det samme, som man erfarer gang på gang: Hvad bygger spørgerne mon deres antagelser på? Hvad bygger spørgerne den antagelse på, at folk, der har opholdstilladelse i Danmark, men ønsker at vende tilbage til selvstyreområderne, ikke kan få lov at vende tilbage for de palæstinensiske selvstyremyndigheder? Det har jeg ingen viden om skulle være tilfældet, så præmissen er altså forkert. Vi diskuterer på en forkert præmis, fremstillet af hr. Peter Skaarup.

Men det ændrer overhovedet ikke på, at det, der er hensigten med dansk overgangsbistand til selvstyreområderne, er at skabe grundlag for, at vi kan undgå, at de mennesker, der er i en meget vanskelig situation, føler sig nødsaget til at blive flygtninge, og selvfølgelig også give mulighed for, at herboende palæstinensere med opholdstilladelse kan få mulighed for at vende tilbage, hvis de ønsker at vende tilbage. Dertil kommer, at det er en fornuftig generel politik. Men det, jeg ikke bryder mig om, er det link, som hr. Peter Skaarup beskriver, nemlig linket

mellem udviklingsbistand og tilbagevendende af herboende flygtninge.

Formanden:

Hr. Peter Skaarup, sidste runde.

Peter Skaarup (DF):

Jamen som jeg allerede har sagt flere gange: Jeg forstår ikke, hvordan ministeren kan sige, at han ikke kan lide det link, der er mellem udviklingsbistand og tilbagesendelse af flygtninge, når vi alle sammen godt ved, at en af indenrigsminister Thorild Simonsens kongstanke var, at man skulle tilbagesende flygtninge til Somalia til gengæld for, at man gav bistand. Hvor er det usmagelige? Er regeringen selv usmagelig? Det må være mit spørgsmål til hr. Jan Trøjborg ...

Formanden:

Ministeren!

Peter Skaarup (DF):

Ministeren, undskyld.

Og så vil jeg også godt sige, at det er jo pudsig, at Kristeligt Folkeparti blander sig i en debat som denne her, når jeg kan se, at man f.eks. i Jyllands-Posten den 11. marts 1999 er ude med en meget heftig kritik af den danske bistand til området. Man kritiserer de arabiske politimænds manglende overholdelse af menneskerettighederne dernede, altså Yassir Arafats politikorps, og her ser jeg også et problem i, at vi i øjeblikket er med til at understøtte en proces i området, hvor palæstinenserne angriber Israel på forskellig vis, bl.a. indirekte ved hjælp af nogle af de midler, som vi giver til området. Halvdelen af de offentlige udgifter i selvstyreområdet er finansieret af donorlande, og det vil sige, at det er penge fra bl.a. Danmark, der bruges til at føre krig for.

Det kan ikke være rigtigt. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, og derfor er det jeg efterlyser: Kan man ikke anvende det middel at sige til selvstyret, at de må tage deres egne borgere retur?

Arne Melchior (CD):

I anden runde sagde min sidemand, hr. Peter Skaarup, at tre af mine kolleger og jeg selv farer op i spørgetiden. Jeg skal oplyse, at jeg har oplevet, at de alle tre og jeg selv har rejst os op, ganske som hr. Skaarup rejser sig op, og hans

latterlige udtryk er lige så værdiløst som resten af spørgsmålet.

Så blander hr. Skaarup ind i spørgsmålet – skønt temaet ikke indgår i det – de demonstrationer, der har fundet sted i København og andre steder. Derfor vil jeg spørge ministeren, om han er villig til at tage klart afstand fra en kollektiv fordømmelse af en hel folkegruppe af en eller anden etnisk art – i dette tilfælde altså palæstinenserne – fordi nogle af dem har optrådt utilstedeligt og voldeligt, hvilket CD og jeg selv selvfølgelig fuldt ud tager afstand fra.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vil ministeren forklare forskellen på den sammenkobling, regeringen lavede over for Somalia med økonomiske midler til gengæld for at tage egne borgere tilbage, og den sammenkobling, som nu her i spørgetiden i dag bliver betegnet som absurd og usmagelig, og som består i, at man laver en sammenkobling med økonomiske midler og tilbagetagning af egne borgere?

Vil ministeren lige forklare mig forskellen på det, regeringen arbejdede for over for Somalia, hvor man ville lægge mange millioner på bordet til klanledere i Somalia for tilbagetagning af egne borgere, og så den sammenkobling, der finder sted nu? Jeg beder ministeren om at forholde sig til det rent principielt. Hvori består forskellen?

Ministeren for udviklingsbistand (Jan Trøjborg):

Jeg synes, det er en usmagelig sammenhæng, Dansk Folkeparti foreslår.

Hvis jeg forstår det rigtigt, handler det om penge for et antal personer, der skulle sendes tilbage. Jeg ved faktisk ikke, hvad Dansk Folkeparti taler om. Er det folk, der er midlertidigt til stede her i landet, mens de får en sag behandlet, eller er det folk, der har opholdstilladelse her i landet, og som retmæssigt opholder sig her i landet? Det er fuldstændig umuligt at finde hverken hoved eller hale på de spørgsmål, der stilles, hverken de skriftlige eller de, der stilles her i salen.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Arne Melchior: Naturligvis vil jeg meget gerne tage afstand fra et kollektivt verbalt angreb på en hel folkegruppe. Regeringen tager naturligvis skarp afstand fra de forbrydelser, de voldshandlinger, der er foregået, også de, der er foregået her i København.

Desuden synes jeg også, at den fremstilling, som hr. Skaarup giver af situation i Mellemøsten, er ganske ensidig, og jeg vil endnu en gang sige, at jeg synes, den præmis, som alle spørgsmålene fra hr. Thulesen Dahl og hr. Skaarup bygger på, er en forkert præmis. Jeg har ingen viden om, at selvstyreområdets myndigheder skulle forhindre, at palæstinensere med opholdstilladelse her i landet, der retmæssigt har tilknytning til selvstyreområderne, ikke har mulighed for at vende tilbage. Præmissen er simpelt hen falsk.

Formanden:

Jeg bør sige til fru Aase D. Madsen, at praksis i spørgetiden er den, at når hovedspørgeren har opbrugt sin taletid, løber spørgsmålet ikke videre med andre deltagere. Det er begrundelsen for mit afslag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 150

8) Til socialministeren af:

Jens Ove Kjeldsen (KRF):

»Vil ministeren oplyse om baggrunden for, at der ikke tilstræbes en betalingsmæssig ligestilling mellem henholdsvis forældrebetalingen for ophold i skolefritidsordningerne og kommunernes dagtilbud efter lov om social service?«

Skriftlig begrundelse

Forældrebetalingen for benyttelse af klubtilbud og andre socialpædagogiske fritidstilbud til større børn og unge må højst udgøre 20 pct. af udgifterne til driften af det enkelte tilbud, og forældrebetalingen for benyttelse af de kommunale daginstitutionstilbud, f.eks. fritidshjem, er undergivet en maksimal grænse på 30 pct. af udgifterne, jf. § 1 i bekendtgørelsen om forældrebetaling for ophold i dagtilbud efter lov om social service. Samtidig bestemmes i § 2, at kommunen skal tilstræbe en betalingsmæssig udligning mellem tilbudene i kommunen. Dette gælder imidlertid ikke skolefritidsordningerne, hvor der ikke er fastsat begrænsninger i forældrebetalingens andel af de samlede udgifter. Det medfører en betalingsmæssig ulighed mellem skolefritidsordninger og de øvrige kommunale daginstitutionstilbud eller klubtilbud.

Kommunerne motiveres derved til at søge at lade flest mulige børn benytte en skolefritidsordning med mulighed for at opkræve høj forældrebetaling i modsætning til, hvis de benytter et daginstitutionstilbud eller et klubtilbud med en maksimal procentgrænse for forældrebetalingen. Dette kan medføre, at kommunerne vil foretage store og unødvendige anlægsinvesteringer ved skolerne, uagtet at der er ledig kapacitet i de daginstitutionstilbud, der allerede forefindes.

Jens Ove Kjeldsen (KRF):

Begrundelsen for mit spørgsmål er, at to forskellige ministerier har fastsat helt forskellige regler og rammer over for kommunerne for de samme børns pasning på det samme tidspunkt på dagen, når det gælder maksimumgrænsen for, hvor meget kommunerne må opkræve i forældrebetaling.

Ved skolefritidsordningen, den såkaldte SFO, gælder ingen maksimumgrænse, dvs. at i virkeligheden må man opkræve 100 pct. Ved klubtilbud er der en maksimumgrænse på 20 pct. og i fritidshjem en maksimumgrænse på 30 pct.

Jeg har tidligere stillet ministerens forgænger et tilsvarende skriftligt spørgsmål og fik det svar, at ministeren ikke vurderede, at der var politisk flertal for at ændre de vedtagne love på dette område. Der var ingen tilkendegivelse af den daværende ministers egne synspunkter eller begrundelse for et eventuelt synspunkt. Jeg ønsker derfor et svar om den nuværende ministers holdning til det problem, som påpeges i mit spørgsmål: Finder ministeren, at det er i orden, at kommuner lukker selvejende daginstitutioner og bruger ekstra anlægskroner på at etablere skolefritidsordninger og samtidig hæver forældrebetalingen fra 30 til 60 pct.?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg er generelt tilhænger af det kommunale selvstyre.

For det første: Dagtilbud og klubtilbud hører under serviceloven, og det er jo ikke det samme som skolefritidsordninger, som hører under folkeskoleloven. Det er derfor efter min opfattelse ikke hensigtsmæssigt at se isoleret på bestemmelserne om betaling for dagtilbud og klubtilbud i relation til betaling for skolefritidsordninger.

For det andet er det kommunalbestyrelsens opgave selv at tilrettelægge de generelle og forebyggende tilbud til børn og unge, herunder

f.eks. serviceniveau og principper for forældrebetaling med udgangspunkt i reglerne for de forskellige typer af tilbud, der er til rådighed.

Jeg opfatter samlet set reglerne om skolefritidsordningen efter folkeskoleloven og tilbude- ne efter serviceloven som redskaber, der begge er med til at give kommunerne mulighed for at finde de løsninger, de synes er mest hensigts- mæssige for børn og unge i skolealderen. De forskellige tilbud kan supplere hinanden og give børn og unge i skolealderen flere mulighe- der.

Jeg vil også gerne sige, at det er min opfattel- se, at forældrebetaling for dagtilbud til børn og klubtilbud m.v. til større børn og unge kan have et nogenlunde rimeligt niveau. Det er ikke en del af regeringens politik at ændre afgørende på principperne for fastsættelse af forældrebetaling i dagtilbud og klubtilbud m.v.

Så kan jeg oplyse, at undervisningsministeren har orienteret mig om, at reglerne i folkeskole- loven, herunder betalingsspørgsmålet, anses som omfattet af et politisk forlig imellem en række partier, herunder også Kristeligt Folke- parti, og at der for tiden ikke er den fornødne fælles opfattelse af, hvilke ændringer der er beh- ov for.

Jeg sigter her til de igangværende finanslov- forhandlinger, hvor Undervisningsministeriet har præsenteret folkeskoleforligspartierne for et forslag om obligatorisk ydelse af fripladser til børn optaget i skolefritidsordningen efter So- cialministeriets regler, og her har jeg forstået, at Kristeligt Folkeparti ikke ønsker at støtte forsla- get, da man finder at det er et brud på folkesko- leforliget.

Og det har jeg selvfølgelig svært ved at sam- menfatte med det spørgsmål, som spørgeren stiller her. Jeg synes, der er en vis unøjagtighed i Kristeligt Folkepartis indgangsvinkel.

Jens Ove Kjeldsen (KRF):

Jeg havde også forventet, at ministeren ville svare nogenlunde, som han gjorde.

Det er jo klart, at når Kristeligt Folkeparti op- ponerer vedrørende fripladsgrænsen, er det, fordi man har den holdning, at skal der ændres på noget i et politisk forlig, er det noget, der ændres blandt forligspartierne. Det er det princi- pielle i det.

Og derfor er der heller ingen problemer i – hvis ministeren anser det her for at være et pro- blem – at man tager det med under armen næ- ste gang, forligspartierne på folkeskoleområdet

vil drøfte en ændring her. Det afgørende for mig er, om man har en holdning til, om det her burde ændres eller ej.

Så kan det være fint nok, at ministeren siger, at man hylder den kommunale frihed. Men hvorfor skal den kommunale frihed være i én sektor, men ikke i en anden? Jeg ved godt, at det er to forskellige love, det er serviceloven, og det er folkeskoleloven, men ude i kommunerne, kan jeg godt sige, oplever vi det sådan, at det er de samme børn, det drejer sig om, og det er al- ternative løsninger, og der søger kommunerne, når de er presset af regeringen med hensyn til økonomi, over, hvor frihedsgraden er.

Og derfor kunne man jo godt spørge ministe- ren, om målet og hensigten egentlig inderst inde er at tvinge eller lokke kommunerne til at samle alle børn i skolealderen i de kommunale folkeskoler fra tidlig morgen til sen eftermiddag og få nedlagt de selvejende daginstitutioner, for det er reelt konsekvensen, hvis man vil se det her med åbne øjne.

Frank Aaen (EL):

Jeg vil indledningsvis sige, at det vel er på kan- ten af, hvad man kan sige er omfattet af et forlig at sige, at måden, man passer børn på i fritiden, er omfattet af et forlig om folkeskolen. Der hø- rer godt nok en paragraf hjemme i folkeskolelo- ven, men jeg synes, det er en meget stram tolk- ning af, hvad der er et forlig.

Og så deler jeg ministerens forundring over spørgeren, når vi har hørt, at det bl.a. var Kri- steligt Folkeparti, der blokerede for, at den lige- stilling kunne blive gennemført. Og derfor vil jeg gerne spørge ministeren: Vil det ikke være naturligt på baggrund af den udvikling, der her er kommet signaler om fra Kristeligt Folkeparti, at Kristeligt Folkeparti tog initiativ til at sam- menkalde forligspartierne og skabe enighed om, at selvfølgelig skal man ikke betale mere i skolefritidsordningen, end man skal i fritids- hjemmet?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg svarede indledningsvis hr. Jens Ove Kjeld- sen principielt, så det behøver jeg ikke at gentæ- ge.

Og så skal jeg bare i lighed med hr. Frank Aaen – og det er så også et svar til hr. Frank Aaen – udtrykke forundring over, at Kristeligt Folkeparti ikke ville bruge den mulighed, det var for at kunne støtte nogle svage familier, som kunne få nogle forbedrede fripladsmuligheder,

åbenbart af nogle principielle årsager og indgangsvinkler, som jeg også forstår man nu også nærmest klandrer regeringen for at have. Men jeg kan bare konstatere, at sådan er det.

Det står nok ikke i min magt at bede Kristeligt Folkeparti om at indkalde til noget som helst. Jeg deler bare den forundring, som også hr. Frank Aaen gav udtryk for.

Jens Ove Kjeldsen (KRF):

Jeg oplever situationen nu her således, at man ønsker at snakke udenom og ikke svare på spørgsmålet. Jeg har ikke fået reelt svar på, om man ser et problem i, at der er forskellige regler og så forskellige regler. Hvis man ser det, synes jeg også, man må give udtryk for det.

Med hensyn til det andet problem i forbindelse med fripladsgrænser: Jamen det kunne man jo så tage op i samme sammenhæng, det har jeg ikke noget imod. Kristeligt Folkeparti har også givet udtryk for, at det var principielt, at vi var utilfredse med, at man greb ind i nogle forligsområder, hvor det ikke var forligspartierne, der diskuterede det, men man gjorde det udenfor. Det var principielt.

Så jeg tror ikke, der er nogen problemer, i forhold til at forligspartierne mødes og sammen på et tidspunkt diskuterer det her spørgsmål om fripladsgrænserne. Men det må være forligspartierne, der drøfter det, og derfor synes jeg, det er rimeligt og forventeligt, at ministeren kunne give udtryk for sin egen holdning til det her, om man vil tage initiativ til at få gjort tingene lidt mere ensartede over for kommunerne. Der er flere kommuner, der mener, at det her er meget uheldigt.

Frank Aaen (EL):

Er ministeren ikke enig i, at med den melding, der her kommer fra Kristeligt Folkeparti, må vi nu konkludere, at Kristeligt Folkeparti støtter den aftale, der er gennemført mellem regeringen og SF og Enhedslisten om at sikre de samme fripladsordninger i SFO-ordningerne som i de øvrige daginstitutionsordninger, og at holdningen er ændret i forhold til den meget massive blokering, som Kristeligt Folkepartis formand tidligere er kommet med?

Og skal vi ikke sige tak til Kristeligt Folkeparti for den holdningsændring og den imødekommenhed, der i dag udtrykkes, i modsætning til hvad vi tidligere har hørt?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg vil til hr. Frank Aaen sige, at jeg her på mit papir på spørgsmålet fra hr. Jens Ove Kjeldsen har noteret: »Her ser ud til at være en opblødning på vej fra Kristeligt Folkeparti.« Det synes jeg selvfølgelig er interessant i forhold til den debat, vi har haft.

Det er uden for min ressort, men det står jo enhver frit for at afprøve den opblødning, som vi nu er et par stykker i Folketingssalen der tilsyneladende har bemærket, om den også holder hele vejen igennem, når det gælder Kristeligt Folkeparti. Men det er da nogle spændende signaler, der er kommet fra hr. Jens Ove Kjeldsen.

Jeg skal bare gentage, hvad jeg sagde indledningsvis til hr. Jens Ove Kjeldsen, nemlig at jeg samlet set opfatter reglerne om skolefritidsordningen efter folkeskoleloven og tilbudene efter serviceloven som redskaber, der giver kommunerne mulighed for at finde de løsninger, de synes er mest hensigtsmæssige for børn og unge i skolealderen.

De forskellige tilbud kan supplere hinanden og give børn og unge i skolealderen flere muligheder. Og det var så dér, jeg startede principielt med at hylde det kommunale selvstyre.

Jens Ove Kjeldsen (KRF):

Jeg må jo så konkludere her, at jeg oplever, at man – også fra ministerens side – gentager sig selv i modsætning til at svare på spørgsmålet. Jeg er helt opmærksom på, at vi giver kommunerne redskaberne. Men mit spørgsmål og mit ærinde er at sige, at de redskaber burde være ens i de forskellige systemer, og det tager man tilsyneladende ikke stilling til.

Så jeg må beklage, at jeg ikke har fået svar på det her spørgsmål, og det er jo klart, at det er noget, vi i Kristeligt Folkeparti gerne vil have drøftet i en kommende diskussion imellem forligspartierne.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg bliver desværre nødt til at sige, at jeg mener, at der er givet svar, og ved en læsning af Folke-tingstidende vil man også kunne se, at jeg i hvert fald to gange har givet det svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Bortfaldet spørgsmål

Spm. nr. 3723

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Spørgsmål nr. S 3723, folketingssamlingen 1999-2000, der er stillet til socialministeren af fru Tove Fergo, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Til socialministeren (5/9 2000) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange udslusningsboliger der er på lands-, amts- og kommunalplan?«

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 8:

Forespørgsel til statsministeren og justitsministeren [om offentlige myndigheders adgang til at offentliggøre resultater af tilsynsbesøg og om de berørtes retssikkerhed].

Af Eva Kjer Hansen (V) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 11/10 2000).

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til statsministeren [om udsultningen af yderområderne i Danmark med hen syn til statslige institutioner og servicefunktioner].

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 12/10 2000).

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 5: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Hjemmel til opkrævning af betaling i forbindelse med godkendelse af private høreapparatleverandører).

Af socialministeren (Henrik Dam Kristensen).
(Fremsat 4/10 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Inger Bierbaum (S):

Det lovforslag, som vi skal behandle i dag, mener jeg mest er en tydeliggørelse af loven om tilskud til høreapparater fra maj måned.

Forslaget indeholder en præcisering af, at der ved godkendelsesproceduren af private høreapparatleverandører kræves betaling. Sundhedsministeren fastsætter med hjemmel i § 97, stk. 6, i serviceloven en betaling på grundlag af de omkostninger, der er forbundet med godkendelsen.

Da vi i maj vedtog den ændring af serviceloven, der giver hørehæmmede mulighed for at vælge et andet tilbud end det offentlige, understregede de fleste ordførere vigtigheden af, at kvaliteten i omsorgen vil blive fastholdt, også hos de private leverandører, og det var også afgørende for os i Socialdemokratiet. Derfor er vi også tilfredse med, at Sundhedsstyrelsen har udarbejdet retningslinjer for god høreapparattilpasning, der indeholder nogle objektive kriterier for, hvornår en privat høreapparatleverandør kan godkendes som tilskudsberettiget.

Ligeledes er vi tilfredse med, at der bliver etableret en ordning, der sikrer, at de private leverandører faktisk lever op til de retningslinjer. Det giver patienterne den nødvendige sikkerhed for en fagligt kompetent behandling.

Da vi vedtog lovgivningen i maj, var det vores forståelse, at de private leverandører selv skulle betale for denne godkendelse, som man